

1

“ไอ้โง่! มึงนี่มันสุดขยอไปเลยเว้ย!”

“ขอบใจ”

“ทานิโอดิชิ¹ เลยเหรออ ไอ้เหี้ย แค่คิดก็ชนหัวลูก เเท่จังเลยน้ำ
คุณพีโซชาราา”

“ชนลูก ออกไปไกล ๆ”

“โอย ไอ้เนี้! กับเพื่อนกับฝูงแท้ ๆ เชียว!”

เสียงโวยวายดังไล่หลังแต่คนกระทำการกลับไม่แม้แต่จะหันไปสนใจ
ยกแขนยึดเส้นยึดสาย สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อสูดกลิ่นชัยชนะให้
เต็มปอด สองมือปิดฝุ่นออกจากชุดผ้าฝ้ายสีขาวที่ตนเองสวมใส่ ก้าว
ย่างอย่างมั่นใจออกไปจากสนาม พุดคุยกับโค้ชเพียงเล็กน้อย แล้วจึง

¹ ทาทานิโอดิชิ (Tani Otoshi) เป็นหนึ่งในท่าทุ่มยูโดที่สำคัญในประเทศไทยเรียกว่า “ท่าสอยหุบผา” หมุนตัวเข้าทุ่มด้วยสะโพก จังหวะที่คู่ต่อสู้จะหันหลังให้ยังไม่เต็มตัว คว่ำคอเสื่อด้านหลังเอาหัวแนบตัวคู่ต่อสู้ แขนงขาล้มตัวลง เป็นท่าที่ทำให้ประสิทธิผลในการแข่งขันสูง

แวบไปเข้าห้องน้ำ ยืนมองเงาสะท้อนของตัวเอง ผู้ซึ่งเป็นคนกุมเหรียญรางวัลในการแข่งขันครั้งนี้ไว้ในมือ

เขาชนะแล้ว วันนี้กลายเป็นผู้ชนะแล้ว โกลั้ความฝันไปอีกก้าว เหลืออีกแค่นิดเดียว เหลืออีกแค่นิดเดียวเท่านั้น

เส้นทางในการเป็นนักกีฬาอายุโตไม่ใช่เรื่องง่าย 'โซกุน' วาดมันเอาไว้ตั้งแต่ตัวยังเท่าสะโพกโค้ช จนกระทั่งตอนนี้เขาโตจนสามารถจับนักกีฬาที่ตัวใหญ่กว่าทุ่มลงกับพื้นได้แล้ว อาศัยรูปร่างสูงใหญ่และพลังกำลังที่เพิ่มพูนขึ้นในทุก ๆ ปี ก้าวขึ้นมาเป็นนักกีฬาตัวเต็งของสโมสรในที่สุด วันนี้ก็เป็นวันที่เขาฝ่าฟันทุกอย่างจนสามารถคว้าชัยชนะครั้งสำคัญ เตรียมพร้อมที่จะก้าวขึ้นไปสู่ความฝันของตัวเอง นั่นก็คือ...การเป็นนักกีฬาทีมชาติ

เดิมทีการเป็นนักกีฬาทีมชาติไม่ใช่ว่าจะเป็นกันได้ง่าย ๆ นอกจากจะต้องมีสังกัดแล้ว ยังจะต้องมีความสามารถมากพอ ต้องเจนนาม ต้องมีประสบการณ์ โซกุนแข่งขันมาไม่รู้ตั้งกี่ครั้งต่อกี่ครั้ง จับคนอื่นทุ่มมาไม่รู้ตั้งเท่าไร กว่าจะมาถึงจุดนี้ ทั้งหมดก็เพื่อที่จะปูทางให้ตัวเองได้ก้าวเข้าไปจนถึงรอบคัดเลือกตัวแทนทีมชาติอย่างที่หวังไว้

เขาออกชัชชนะในวันนี้เอาไว้แน่นอน พยักหน้าอย่างฮึกเหิมรับคำชมจากปากโค้ช เอ่ยปากตกลงด้วยแววมุ่งมั่น หัวงที่จะเข้ารับการคัดเลือกในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

“ปกติแล้วเขาจะส่งนักกีฬามาคัดเลือกพร้อมกันทั่วประเทศเลย มาหมด จากทั้งสโมสรบ้าง หน่วยงานราชการบ้าง ชมรมบ้าง สโมสรบ้าง แน่นอนว่ามันก็ต้องมีคนเก่ง ๆ มาให้แกได้เจออีกเยอะแน่”

“ผมรู้ครับโค้ช”

“เดิมทีสโมสรของเรามันก็ไม่ได้ใหญ่อะไร นักกีฬารุ่นก่อน ๆ ก็ไม่เคยมีใครไปไกลขนาดแกมาก่อน แกเก่งมาก ๆ เลยโซ”

“ขอบคุณครับ เพราะโค้ชสอนดีด้วย วันนี้ผมถึงชนะได้”

“อย่าถ่อมตัวนักสิ! เก่งก็ต้องยอมรับว่าเก่ง!”

โซกุนพยักหน้ารับ ไฟของหนุ่มวัยแรกรุ่งนักร้องกำลังพลุ่งพล่านไปทั่วทั้งตัว พร้อมแล้วสำหรับเส้นทางสายใหม่ที่กำลังจะเลือกเดิน พยักหน้ารับฟังทุกคำแนะนำจากปากของโค้ชคนสนิทที่คอยอบรมสั่งสอน รวมไปถึงจนถึงเป็นคนพาเขามาไกลจนถึงจุดที่ยืนอยู่ในใจหวังว่า จะยังได้ฝึกฝน ได้รับการอบรมจากโค้ชฝีมือดีผู้นี้ไปจนกว่าวันคัดเลือกตัวนักกีฬาจะมาถึง

“ทว่า...สิ่งที่หวังไว้กลับไม่เป็นเช่นนั้น

“โค้ชคงไม่สามารถจะสอนแก่ให้เก่งไปได้มากกว่านี้ ถ้าอยากจะไปให้ไกลจนถึงขั้นทีมชาติจริง ๆ แกควรที่จะไปเรียนกับคนที่เก่งกว่า”

“แต่...”

“ไม่ต้องห่วง ที่ที่ฉันจะฝากให้แกไปอยู่นะ เขาไม่ใช่ระดับเก่าๆธรรมดาแน่นอน รับรองว่าแกไปฝึกฝนกับเขา ทีมชาติก็ทีมชาติเถอะ ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับคนอย่างแกทั้งนั้น โซกุน”

โซกุนคล้ายกำลังรู้สึกถึงเลในใจ หนึ่งคือไม่อยากจะจากโค้ชผู้นี้ไปเลย อุดสำหรับเฝ้าอบรมสั่งสอนเขามาตั้งแต่ไหนแต่ไร อยู่ด้วยกันมาตั้งที่การแข่งขัน ซ้อมด้วยกันจนดึกดื่นก็เคยมาแล้ว แต่วันนี้ พอเขากำลังจะเติบโตไปตามความฝันของตัวเอง กลับต้องยอมปล่อยให้คนอื่นคนคนนี้แล้วยอมก้มหัวเคารพให้คนอื่นเสียอย่างนั้น ไม่รู้ว่าคนที่โค้ชต้องการส่งให้เขาไปฝึกด้วยจะเป็นใคร แต่ถ้าเกิดโค้ชถึงขั้นเอ่ยปากยืนยันมั่นใจเองแบบนี้ เขาก็คงไม่กล้าดูหมิ่นซึ่ง ๆ หน้าหรอก

“อีกสี่เดือนให้ใหม่กว่าที่จะถึงการคัดเลือกรอบแรก ตั้งใจฝึกซ้อมแต่อย่าหักโหมเกินไปจนเจ็บตัวล่ะ”

“ครับโค้ช”

“เดี๋ยวจะส่งไลน์ของเขาไปให้ แล้วก็ที่ซ้อมที่ใหม่ อาจจะไกลกว่าเดิมเล็กน้อย ช่วงนี้เป็นช่วงปิดเทอมของมหาวิทยาลัยแก็ดด้วย จะไปพักที่หอพักนักกีฬาของทางสนามฝึกก็ได้ ลดค่าใช้จ่าย”

“ครับ”

“ไม่ต้องทำหน้าที่แบบนั้นหรือไอโซ ฉันไม่ได้ส่งแกไปสนามรบ
สักหน่อย แล้วมันก็เป็นทีที่แกน่าจะรู้จักดีอยู่แล้วด้วย”

“หมายความว่ายังไงครับ?”

“มันเป็นโคโจ² ยูโตของเพื่อนแกคนนั้นไง คนที่ชื่อเจ๋ง”

“ไอโซเจ๋ง? เดียวนะครับ! หรือโคโจจะหมายถึง...!”

“ใช่ ไปซ้อมที่นั่นแหละ ฉันจัดการทุกอย่างเอาไว้ให้หมด ผ่าฝัก
แกไว้กับเขาแล้ว ฉันมั่นใจมาก ๆ ว่าแกจะได้รับการดูแล แล้วก็การสอน
เป็นอย่างดี”

ดวงตาของชายหนุ่มเบิกออกกว้าง ไอส์ถานที่ที่โคโจเพิ่งจะพูด
มานะ มีหรือที่เขาจะไม่รู้จัก แค่เอ่ยออกมาว่าเป็นศูนย์ฝึกของเพื่อน
สนิทที่ชื่อ ‘เจ๋ง’ ก็พอจะเดาออกได้แล้วว่าไอโซที่ว่านั้นน่าจะอยู่ในการ
ดูแลของใคร

แม้ลึก ๆ ในใจจะรู้สึกขุ่นมัวอยู่ไม่น้อย แต่เขานะหรือจะยอมทำ
อะไรโง่ ๆ เพื่อทำลายอนาคตของตัวเอง รับรู้และเข้าใจดีว่าโคโจคงจะ
พาเขามาได้แค่นี้ ความสามารถของโคโจแม้จะมีมาก แต่ถ้าโชกุน
ต้องการที่จะเป็นนักกีฬาทีมชาติให้ได้ ต้องการที่จะเป็นตัวแทน
ประเทศขึ้นไปคว้าเหรียญรางวัลอันยิ่งใหญ่ มันอาจจะจริงอย่างที่โคโจ
ว่า...คงต้องพึ่งคนอื่นที่เก่งกว่าให้ช่วยอบรมสั่งสอน

แต่ต้องไม่ใช่คนนี่สิวะ!

“ไอโซเพื่อนรักกก!”

“อย่ามากอดกูจะได้ไหม”

“แว๊ก อย่าทุ่มกุนะพ่อหนุ่ม หยอกเล่น ๆ”

โชกุนพนมมหายใจหยุดหึงดู มองเพื่อนของตัวเองที่กำลังยืนยิ้ม
แฉ่งอยู่ตรงหน้า เขาระชับกระเป่าเป็บนหลังตัวเอง พลังเหลือบมอง
สถานที่ฝึกซ้อมแห่งใหม่ตรงหน้า อดเปรียบเทียบในใจไม่ได้ โคโจคน

² หมายถึง สถานที่สำหรับฝึกซ้อม

เดิมของเขาเริ่มต้นก่อสร้างสโมสรร่วมกับคนอื่น ๆ แต่งบประมาณที่มีมันยังไม่มากพอที่จะพัฒนาให้ยิ่งใหญ่จนถึงขั้นเรียกว่าเป็นศูนย์ฝึกแบบนี้ มีปัญหาเป็นได้แค่โรงเรียนฝึกเล็ก ๆ เท่านั้น เพราะนักกีฬาที่เคยฝึกต่างก็ไม่ได้สร้างชื่อเสียงอะไรมากมาย นอกเสียจากตัวเขาที่โผล่มาเป็นเพชรในโคลนตมเพียงหนึ่งเดียว การได้รับชัยชนะเข้ารอบในครั้งนี้ทำให้โค้ชและสโมสรมีชื่อเสียงอยู่ไม่น้อย

ที่นี่เป็นศูนย์ฝึกในรูปแบบของเอกชน แต่ถ้าจะเรียกให้ถูกจริง ๆ คนที่เรียนยูโดก็มักจะเรียกมันว่าโดโจ สถานที่สำหรับเล่าเรียนวิชากันเสียมากกว่า แน่่อนว่าโดโจแห่งนี้มีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสโมสรของเขาเป็นไหน ๆ ทุกปีจะผลิตนักกีฬาป้อนเข้าสู่ทีมชาติ อย่างน้อยก็ต้องปีละหนึ่งคน ไม่เคยมีปีไหนที่นักกีฬาจากศูนย์นี้จะพลาด เป็นที่ที่ครอบครัวของเจ็ดดูแลมาตั้งแต่รุ่นปู่ สืบทอดมาเรื่อย ๆ กระทั่งถึงรุ่นพ่อและรุ่นลูก ทั้งหมดล้วนแต่เป็นนักกีฬายูโดมาทุกยุคทุกสมัย ส่งผ่านเลือดนักกีฬายูโดจากรุ่นสู่รุ่นกันเลยทีเดียว

วันแรกที่เข้าสู่วงการยูโด ครอบครัวของโชกุนก็ไม่ได้ว่าอะไร เพราะมองเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ แต่พอบอกว่าจริงจังกลับไม่ได้ให้ความยินดีเท่าที่ควร เพราะยิ่งโต พวกเขาก็ราวกับยิ่งรู้ว่าโชกุนกำลังหลงใหลในกีฬานี้ ไม่ใช่การเล่นสนุก เล่นฆ่าเวลาไปวัน ๆ อย่างแต่ก่อน จนแอบขัดกับความคิดที่ต้องการให้โชกุนเรียนมหาวิทยาลัยในสาขาที่หวัง แล้วจบไปทำงานทำการที่มีความมั่นคงกว่าการเป็นนักกีฬา แต่มีหรือที่โชกุนจะฟัง ห้ามตอนนั้นก็ไม่ทันแล้ว เขาไม่ได้มองว่ามันเป็นเพียงกีฬาที่เอาไปเล่นสนุกแค่เพียงอย่างเดียวแล้ว

เพราะสำหรับโชกุน ยูโดนะ คือชีวิตและจิตใจของเขาเลยต่างหาก

เคยทะเลาะกับครอบครัวอยู่เหมือนกัน สุดท้ายก็จบลงที่การถอยคนละก้าว โชกุนยอมที่จะเรียนในคณะที่ทางครอบครัวต้องการ ปัจจุบันเขาเป็นนักศึกษานิติศาสตร์ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ส่วนเพื่อน

ร่วมวงการศึกษาที่เจอกันตั้งแต่เด็กอย่างแจ้ก็เรียนวิทยาศาสตร์การกีฬา ช่างนำอัจฉาที่แจ้มีโอกาสได้เรียนในสิ่งที่ชอบแบบนั้น ในอนาคตคงออกมาอีกคงหนีไม่พ้นสานต่อศูนย์ฝึกกีฬาของทางครอบครัวเป็นแน่

แจ้เองก็เติบโตมาท่ามกลางการปลูกฝังให้เป็นนักกีฬาอยู่โตเช่นเดียวกัน เพราะแบบนี้พวกเขาทั้งคู่จึงได้สนิทสนมกันมากกว่าเพื่อนคนอื่นในมหาวิทยาลัย ถูกคอกันไปเสียทุกอย่าง กระทั่งจับมือกันเข้าร่วมการแข่งขัน และตัดสินใจที่จะไปส่งใบสมัครขอร่วมคัดเลือกเป็นหนึ่งในทีมชาติ แม้ว่ามาจากต่างสำนักกันก็ตามที

โชกุนเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ ขาดก็แค่คนคอยขัดเกลาให้ยิ่งสว่างเจิดจ้ามากกว่าเดิมก็เท่านั้น

เพราะแบบนี้ได้สั่งให้เขามาอยู่ในการดูแลของคนที่มีพร้อมจะช่วยขัดเกลาได้ดีกว่า

เขาเดินตามแจ้เข้าไปในโรงยิมสำหรับฝึกซ้อม เสียงของคนจำนวนหนึ่งยังอยู่ด้านในนั้น โชกุนไม่ได้พูดอะไรมาก กวาดสายตามองดูทุกคนเพื่อหาข้อได้เปรียบเสียเปรียบ ประเมินข้อดีของคนที่เพิ่งจะได้พบเป็นครั้งแรก ไม่ว่าจะใครต่อใคร เขาก็มองออกถึงช่องโหว่ในการโจมตีเสียทั้งหมด

พอเปลี่ยนเป็นชุดผ้าฝ้ายสีขาวเหนียวแน่นเหมาะสำหรับการลงสนามแล้ว รวากับว่าในเลือดมีแต่ความกระหายคู่ต่อสู้ โชกุนเดินไปรวมอยู่กับคนอื่น ๆ โดยมีแจ้คอยแนะนำเส้นทางและรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ฝึกซ้อมแห่งนี้ให้นักกีฬาหน้าใหม่ได้รับรู้ไปพลาง ๆ ทั้งที่โชกุนเองก็น่าจะรู้จักที่นี่ดีไม่น้อยไปกว่ากัน แต่เพราะไม่ได้มาเหยียบนาน จึงมีหลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนไปมากพอสมควร

สายเข็มขัดสีดำนี้ เขาอุตส่าห์พยายามสอเปลือยจนไต่ขึ้นมาได้ จริง ๆ แล้วอายุในกีฬาโตของโชกุนก็นับได้ว่าหลายปี เพราะเขาเริ่มเรียนวิชาโตตั้งแต่สมัยมัธยมต้นเลยก็ว่าได้ อายุสิบสามสิบสี่ตั้งแต่ตอนที่ตัวหดกว่านี้ไปครั้งหนึ่ง กระทั่งมาจนถึงทุกวันนี้ โชกุนเข้า

สอบเพื่อเลื่อนวุฒิสายทุกปี จนในที่สุดตอนนี้ก็ได้ขึ้นมาจนถึงระดับที่เรียกว่าสายดำนัดหนึ่งแล้ว ก้าวนำโค้ชผู้สอนไปอีกขั้น เพราะความจริงแล้วโค้ชนั้นเขาแต่ต้องสาย ชี้แจงไปสอบ ยิ่งช่วงหลังมามีลูกน้อยก็เลยยุ่งวุ่นวายไม่มีเวลาฝึกซ้อมเท่าที่ควร นอกเสียจากเป็นโค้ชให้เขาแล้วก็แทบไม่ได้ทำอะไรอีก แต่โชกุนรู้ว่าถ้าหากให้โค้ชไปลองสอบดูละก็ ไม่น่าจะก็อาจจะไปไกลกว่าที่เป็นอยู่ก็ได้

สองมือตึงสายคาดตรงเอาไว้ให้กระชับมากขึ้น ก่อนที่จะหยุดยืนนิ่งเมื่อได้พบหน้าคนที่โค้ชผลัดเปลี่ยนมือ ส่งไม้ต่อให้คนคนนั้นคอยดูแลตัวเอง

เพียงแค่นี้ได้เห็นหน้า ก็เหมือนไฟที่กำลังลุกโชนยิ่งฟุ้งกระชูดมากกว่าเดิมเสียอีก

“พี่ใจ!”

แจ้งเอ่ยปากเรียกพี่ชายแท้ ๆ ของตัวเองด้วยสีหน้าระรื่น โบกไม้โบกมือ ใจจึงวางมือจากทุกอย่างที่ทำอยู่แล้วเดินเข้ามาหาทันที มองน้องชายที่กำลังส่งยิ้มให้กัน และเพื่อนสนิทของน้องชายคนนั้นที่กำลังยืนมองด้วยใบหน้าเอ็นชชา

“สวัสดิ์ครับน้องใจ”

โชกุนยืนจ้องมองพี่ใจคนนั้น นานมากแล้วที่ไม่ได้เจอกัน แต่กลับไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากกว่าครั้งสุดท้ายที่เจอกันเท่าไร ใบหน้าดูสะอาดสะอาด จิ้มลิ้มแลดูอ่อนกว่าวัยไปหลายปี มองไปก็เหมือนเห็นออร่าความน่าเข้าไปใกล้ลอยอยู่รอบ ๆ เป็นที่รักของทุกคน อัครชายดี น่าคบหา และเป็นคนสุภาพเรียบร้อย พูดคุยกับใครก็มีแต่จะเก็บไปเล่าต่อกันปากต่อปากถึงความสว่างสดใสของคนนี้ชื่อใจคนนี่

โชกุนไม่ได้ตอบรับคำทักทายนั้น แต่พยักหน้าแผ่วเบาเชิงรับรู้ แม้ว่านั่นจะเป็นคำทักทายจากคนที่อายุมากกว่าตัวเองถึงราว ๆ สามสี่ปีก็ตามที

“ไอนี้ โตนจนปานนี้แล้วยังทำตัวเหมือนเด็กอยู่ได้”

ใจเองก็รู้ดีว่าถ้าหากเป็นโชกุนตัวจริงเสียงจริงก็คงจะทำหน้าแบบนี้ใส่แน่ ๆ จึงไม่ได้ตอบกลับอะไรมากมาย กวาดสายตามองรุ่นน้องคนนั้น มองตั้งแต่หัวจดเท้า ไม่ได้เจอหน้ากันนาน จนตอนนี้โชกุนเริ่มขึ้นมหาวิทยาลัยปีสามแล้ว ภาพจำในหัวยังคงเป็นเพื่อนน้องชายที่ตัวเล็กกว่านี้ ตัวผอมกว่านี้ กล้ามเนื้อน้อยกว่านี้ แต่ดูดี โชกุนที่ยืนอยู่ตรงหน้ากันในตอนนี้ เติบโตเป็นหนุ่มแล้วจริง ๆ...ได้ข่าวว่าตะลอนออกหาสนามแข่งขัน คำวิจารณ์ล้นหลามมากมาย มาวันนี้ได้พบเจอกันอีกครั้ง ก็พอจะเข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดโชกุนในตอนนี้จึงมีออราฉายส่องออกมาขนาดนี้

“ตัวสูงขึ้นเยอะเลยนี่ สูงเท่าไรแล้วล่ะเรา”

“ไม่จำเป็นต้องรู้”

“อือ ไม่ใช่ว่าแต่รอยเก้สลิปไปแล้วหรือเนี่ย สูงมากเลย”

“เลิกถามมากจะได้ไหม”

“ไอนี้ พี่ใจเขาถามมึงดี ๆ นะ กูจะทุบให้ แฮ้อ พี่ใจอย่าถือสา มันเลยนะ ปากมันก็มาแบบนี้แหละ”

“พี่ไม่ได้คิดมากอะไรหรอก”

ใจโบกมือไปมาเพื่ออย่าให้คนอายุน้อยกว่าทั้งสองได้เบาใจ แม้ว่า จะทำใจเอาไว้แล้วกับท่าทีเช่นนี้ แต่ลึก ๆ ในใจก็อดวูบไหวงไม่ได้

เพราะเรื่องในวันวานครั้งนั้น...จึงทำให้โชกุนไม่ชอบหน้ากันมาจนถึงทุกวันนี้

ใจสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ สายหน้าไล่ความทรงจำในอดีตออกไป แล้วเรียกให้เด็ก ๆ ทุกคนที่กำลังกระจายตัวฝึกซ้อมกันอยู่ให้มารวมกัน ก่อนจะแนะนำเด็กใหม่ที่เพิ่งจะมาถึงให้ได้รู้จัก หลายคนตาแวววาว เมื่อได้พบเจอโชกุนคนนั้นแบบตัวจริงเสียงจริง เพราะตั้งแต่ใจรู้ว่าโชกุนจะมาที่นี่ ก็คอยไปสสารพัดว่าเป็นคนเก่ง เป็นคนมีความสามารถ ซ้ำยังเป็นเพื่อนสนิทกับเจ้จ๊ก ไม่ว่าจะใครก็เฝ้ารอที่จะได้เห็นเจ้าตัว สมกับ

ที่พี่ไจ้ขี้ไม้เอาไว้อเลย โบหน้าคมคาย ตัวสูงชะลูดแลดูแข็งแรง พอสวมใส่ชุดกีฬาสีขาว รัดเข็มขัดช่วงเอวแล้ว ยิ่งทำให้ดูสมส่วน ยืนตัวตรง ยึดอกเช่นนั้น ดูสง่างามเป็นอย่างมาก

ไจ้พยักหน้าเล็กน้อย รับรู้ดีว่าหลายคนก็พอจะรู้จักไจ้คุณคนนี้อยู่บ้าง ว่าตอนนี้เป็นตัวเต็งคนสำคัญเลยที่มีโอกาสจะบินเข้าเป็นหนึ่งในทีมชาติได้อย่างสบาย ๆ แน่แน่นอน ขอแค่สามารถอยู่รอดจนผ่านการคัดเลือกทั้งสามครั้งได้ ก็จะได้เป็นหนึ่งในนักกีฬายูโดทีมชาติไทย ไปแข่งกับนักกีฬาจากต่างชาติในการแข่งขันนัดสำคัญได้แน่นอน

ไจ้คุณเห็นรุ่นพี่ตัวเล็กกว่าที่กำลังพูดคุยกับทุกคนด้วยท่าทางเป็นกันเองแบบนั้นก็พลันแค้นหัวเราะออกมา ไจ้จึงชะงักไปเล็กน้อย

นึกไม่ถึงว่าคนที่ไจ้ขี้หมายมั่นอยากจะให้เขาไปฝึกฝนด้วย จะเป็นคนคนนี้...

ไจ้ตัวเล็กกว่าเขาไปตั้งหลายเซนติเมตร เผลอ ๆ อาจจะได้ถึงสิบเซนติเมตร หรือไม่ก็อาจจะห่างกันมากกว่านั้นเลย แต่สัญลักษณ์ธงชาติที่ปักอยู่บนอกเสื้อตัวนั้น กลับไม่ได้ทำให้ไจ้ดูเล็กลงจืดจางตามไปด้วย

ไจ้เคยเป็นหนึ่งในนักกีฬายูโดทีมชาติ...เคยแข่งขันไปจนถึงระดับนานาชาติ สามารถคว้าเหรียญทองชนะเลิศอันดับหนึ่ง บินกลับมาพร้อมได้รับการจดจำในฐานะผู้ชนะของการแข่งขันอันยิ่งใหญ่ ชื่อเสียงของไจ้ดังกระฉ่อน คนในวงการมีใครบ้างจะไม่รู้จัก อายยังไม่เท่าไรแต่กลับไปไกลจนถึงขั้นนั้น บรรลุเป้าหมายสูงสุดในชีวิต ตอนนี้จึงผันตัวมาเป็นโค้ชคอยฝึกสอนนักกีฬารุ่นน้อง เป็นพี่เลี้ยงเตรียมอบรมสั่งสอน ให้คำแนะนำ ผลิตคนป้อนเข้าสู่ทีมชาติต่อไป

ส่วนวุฒิยูโด³ ของไจ้ล่ะเธอ...สายดำดั่งสี สามารถเป็นผู้คุมสอนได้ตั้งแต่สายขาวขั้นแรกเริ่มจนถึงสายแดงเลยด้วยซ้ำ จบการสอบเลื่อนสายมาจากสถาบันฝึกสอนยูโดชื่อดังที่ญี่ปุ่น ครอบครัวยินสนับสนุนให้ไจ้ไปไกลที่สุดเท่าที่จะไปได้ หลังจากได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ในครั้ง

นั่น ก็ตัดสินใจจะมุ่งเป็นครูในวิชาโยโด บินข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนที่สถาบัน ใช้เวลาไปอยู่กินที่นั่นก็เป็นปี จนในที่สุดก็ได้วุฒิที่แข็งแกร่งมากพอ กลับมารับช่วงต่อในการเป็นครูประจำโดโจแห่งนี้

และเขามั่นใจว่าในอนาคต ใ้ยังมีแพลนที่จะสอบเลื่อนขั้นให้สูงมากกว่านี้ยิ่งขึ้นไปอีก

นี่แหละ...คู่ต่อสู้ที่สมน้ำสมเนื้อ เหมาะเหลือเกินที่โชกุนจะทดสอบความเก่งของตัวเอง! ไม่ใช่แมวแต่สู้กับพวกลูกแกะลูกไก่อย่างที่ผ่านมา

“โช? มีอะไรหรือเปล่า” ใจเห็นเพื่อนน้องชายยืนมองหน้าอยู่นาน จึงเอ่ยปากถามออกไป

“มี”

“ว่ามาสิ”

ใจและคนอื่นๆ เห็นโชกุนก้าวขึ้นมา ก่อนจะโค้งตัวคำนับ ทำท่าราวกับกำลังจะส่งสัญญาณขอทำ เจ้งเบิกตากว้าง เด็กคนอื่นๆ ต่างก็ฮือฮาไม่หยุด จู่ๆ เด็กหน้าใหม่ที่เพิ่งจะก้าวเข้ามาในโดโจก็กลับขอทำอาจารย์เสียแล้ว!

“นั่นเดี๋ยวเราไปตรงที่เบาะมันนุ่ม ๆ กว่านี้...”

“ไม่ต้อง”

“น้องโชจะบาดเจ็บเอานะครับ”

“บาดเจ็บ...เฮอะ”

³ สีของสายคาดเอวแสดงระดับวุฒิของนักยูโด เริ่มต้นจากสีขาว เขียว ฟ้ำ น้ำตาล ดำ และแดง ตามลำดับ โดยจะมีการจัดสอบเลื่อนสายทุกปี ส่วนคำว่า ‘ตั้ง’ มาจาก Dan บางที่อ่านว่าดาน เป็นระดับของผู้ที่มีความสามารถสูงในการเล่นกีฬายูโด (สายดำขึ้นไป) สำหรับผู้ฝึกสอนจะต้องมีวุฒิตั้งแต่สายดำระดับ 4 ขึ้นไป สูงสุดคือระดับ 7 หากมากกว่านั้นจะเป็นระดับของกรรมการบริหาร ซึ่งระดับนั้นกรรมการสหพันธ์ยูโदनานาชาติจะเป็นผู้ทำการทดสอบให้

“ไอโซ มิ่งนี่ กินยามาผิดขวดหรือไงวะ” เจ้งขยับเข้าไปกระตืบ-กระชาบกับเพื่อนตัวเองทันที แหงข้อศอกใส่ยิก ๆ จนโซกุนต้องปิดทั้งด้วยอาการพืดพืด ทั้งคู่ถลิ่งตามองกัน ก่อนที่โซกุนจะหันกลับไปจ้องหน้าพีเลี้ยงตรง ๆ ในตาฉายความมั่นใจเต็มเปี่ยม

“โอเค เอาตามทีไรต้องการ ไปเตรียมตัว วอร์มอยู่แถวนี้ก็ได้” พีเลี้ยงผู้ใจดีคลี่ยิ้มบางตอบรับ ไม่ได้ระแวงระวังเปลวไฟอันตรายในดวงตาของรุ่นน้องผู้นั้นเลยสักนิด

“อือ”

“โหดบเบาะเป็นครบทุกท่าแล้วใช่ไหม”

ใจ่อยถามโดยไม่คิดอะไร แต่คนฟังกลับหัวร่อนเป็นพินเป็นไฟ เพราะคิดว่าถูกสบประมาทเข้าให้

คอยดูเถอะนะ วันนี้เดี๋ยวจะได้รู้กันว่าโซกุนเองก็แข็งแกร่ง!

เขามองคู่ต่อสู้ตัวเองในวันนี้ แค้นหัวเราะกับขนาดตัวที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ได้เปรียบ แม้ใจจะเคยเป็นถึงนักกีฬาแชมป์เหรียญทอง แต่นั่นมันก็ผ่านมานานแล้ว ทุกวันนี้ก็ขลุกอยู่แต่กับการดูแลเด็กในโดใจ ฝีมืออาจจะยังไม่ทัดเทียมเท่ากับตอนยังเล็ odr้อนกว่านี้หรอก

“ไอโซ มิ่งนี่เบรี่ยวเหลือเกินนะ โดนพีเลี้ยงจับทุ่มขึ้นมากูจะสมน้ำหน้าให้”

“ไม่มีทาง”

“มิ่งนี่...เฮ้อ ทำไม่ถึงได้ไม่ชอบหน้าพี่กูขนาดนี้ละเนี่ย! หือ พีเลี้ยงเคยเหยียบตาปลาฝั่งแตกเหรออ”

“...”

“ฟังกูบ้างไหม เฮ้ย เฮ้ย”

“อย่ามาทำลายสมาธิกู”

เจ้งส่ายหน้าเอือมระอา ปล่อยให้เพื่อนวอร์มร่างกาย ยืนขยับแขนขา เตรียมตัวให้พร้อม เช่นเดียวกันกับใจ พอได้ที่แล้วพวกเขาทั้ง

สองคนก็เดินเข้ามาประจันหน้ากัน รอบข้างเงียบไปชั่วขณะ ทุกคนนิ่งไป มองมาที่สองคนนี้เป็นตาเดียว อีกไม่กี่วินาทีข้างหน้านี้ จะได้เห็นศึกการต่อสู้ระหว่างศิษย์หน้าใหม่กับโค้ชหนุ่มคนเก่ง เจ๋งลอบกลืนน้ำลาย เห็นเพื่อนตัวเองก้มหน้าเล็กน้อย กอดสายตามองหน้าของใจ ด้วยความมั่นอกมั่นใจเหลือเกินว่าจะสามารถเอาชนะได้

“อย่าอ่อมมือ”

“โซจะเจ็บ”

“ไม่ต้องพูดมาก”

“ก็ได้ อย่าหาว่าพี่ใจร้ายนะ”

ครั้งนี้ประลองเล่น ๆ ไม่ได้จริงจังอะไร จึงตัดสินใจจะวัดแค่ฝีมือลายมือเล็กน้อยเท่านั้น ห้านาทีที่เจ๋งทำหน้าที่ในการคุมเวลา จะต้องมีส่วนใดส่วนหนึ่งที่เป็นผู้ชนะ ทั้งโซกุนและใจเดินไปหยุดยืนบนเสื่อทาทามิ จัดแจงเสื่อผ้าให้เรียบร้อยเพื่อเพิ่มความทะมัดทะแมง แล้วจึงคำนับกันและกันทำความเคารพเบื้องต้น

นานมากแล้ว...ที่โซกุนไม่ได้ปะทะฝีมือกับใจแบบนี้

เมื่อเจ๋งให้สัญญาณ ความฮึกเหิมในใจของโซกุนก็พุ่งพรวดขึ้นทันที หวังจะใช้ข้อได้เปรียบของตัวเองทั้งหมดที่มีในการเข้าสู่

ทว่า...

ตู๊ป!

ใจที่เคยทำหน้าที่ราบเรียบกลับรีบพุ่งเข้ามาใกล้ แล้วแปรเปลี่ยนไปในเสี้ยววินาที ดวงตาของโซกุนเบิกออกกว้างเมื่อจู่ ๆ คู่ต่อสู้ก็คลี่ยิ้มหวาน ดวงตาเรียวเล็กหายไปหมด ชวนให้คนมองรู้สึกเหมือนตาพร่า ออว่าบางอย่างลอยพุ่งเต็มไปหมด กระแทกหน้าเขาอย่างจัง ติดกับดักของพี่ใจแบบง ๆ กะพริบตาครั้งต่อมา เขากลับถูกคนตัวเล็กกว่าคลุกวงในแล้วจัดการจับคอเสื้อเอาไว้ ยังไม่ทันจะคิดไปถึงไหน โซกุนลอยตัวพลิกตกลงกลางอากาศ รู้ตัวอีกทีก็นอนแน่นิ่งไปกับเสื่อแล้ว

สิบวินาที...สิบวินาทีเท่านั้น

“อะ... อิปปิง⁴”

แม้แต่เจ้เองก็ยังคงอึ้งไม่ได้ที่เพื่อนตัวโค้งถูกจับทุ่มลงไปกับเบาะอย่างง่ายดาย ถูกทำไม้ตายของใจจัดการเพียงกระบวนท่าเดียวเท่านั้น สร้างความตกตะลึงให้แก่ทุกคนที่ยังยืนมองอยู่ เวลากระชั้นชิดบางคนหันกลับไปจามแป็บเดียว กลับมาอีกทีก็จบบลงแล้ว ไวรากับชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น...

อิปปิงคือการจับทุ่มให้รู้แพ้รู้ชนะกันในคะแนนนี้ การแข่งขันจะจบลงทันที ลงเต็มหลังร้อยเปอร์เซ็นต์แบบนี้ ถ้าหากเป็นมวยไทย ก็เทียบว่าเป็นการแพ้แบบน็อกเลย

สมแล้ว... สมแล้วกับฉายา *ยี่มหวานชะตาขาด*

“น้องโหลกไหวหรือเปล่า เจ็บตรงไหนไหม”

สาบานว่าเกิดมาไม่เคยมีครั้งไหนที่โหลกกำลังรู้สึกอับอายจนอยากจะทำแผ่นดินหนีเท่าครั้งนี้มาก่อน เขายันตัวลุกขึ้น แล้วเดินหนีไปนั่งตรงมุมอื่นทันที เจ้เจ้งต้องรีบวิ่งตามมาหา เห็นสีหน้าหงุดหงิดของเพื่อนแล้วก็ได้แต่ทำเอวส่ายหน้าไปมา

“มึงนี่น้ำ ไม่เคยจะเซ็ด ตั้งแต่เล็กมึงเคยเอาชนะพี่ได้สักครั้งไหม”

“หุบปาก”

“ทำไมมึงถึงไม่ชอบพี่เจ้ขนาดนี้วะเนี่ย เริ่มคิดแล้วนะว่าไม่ใช่แค่อยากเอาชนะอย่างเดียว”

โหลกชะงักไปเล็กน้อย พลันภาพของเหตุการณ์บางอย่างก็ผุดขึ้นมา แต่เขารีบสลัดมันทิ้งก่อนที่จะเผลอลงกลับไปจมกับมันให้เสียเวลา

⁴ คะแนนเต็ม (Full Point) 1 คะแนน ที่ได้จากการใช้ท่าต่าง ๆ เข้าตามเกณฑ์เพื่อเอาชนะคู่ต่อสู้ ได้แก่ จับทุ่มลงพื้นเต็มหลัง สามารถยกคู่ต่อสู้เสมอไหล่ตน จับตริงให้ดินไม่หลุดเป็นเวลา 20 วินาที และล็อกคอ/หักแขน ทำให้คู่ต่อสู้ประกาศยอมแพ้อเอง หรือแพ้หนีอกระหว่างการแข่งขัน

ชีวิต

มันไม่มีค่ามากพอที่จะให้เขาต้องมานั่งคิดถึงหรือ...

“ถ้าจะสู้กับพี่ใจ มีแรงอย่างเดียวไม่พอหรือ มึงต้องมีสติด้วย”

“กูก็แค่ตั้งตัวไม่ทันเท่านั้นแหละน่า”

“มึงนี่นะ จนขนาดนี้ก็ยังไม่ยอมแพ้อีก!”

“คอยดู สักวันกูจะเอาชนะเขาให้ได้”

“เดี๋ยวมึงก็รู้โซ”

“...”

“พี่ใจยิ้มมึงก็ซาอ่อนแล้ว จะเอาอะไรไปสู้ได้ หือ พ่อคนเก่ง”

“หุบปากไปเลย”

“พี่ใจทำแต่มอปปิ้งสิบวินาที ไล่พี่กู”

“ไอ้ใจง”

“ทำไมจ๊ะ เสียหน้ามากหรือจะน้องโซกูณ แวกกก!”

“จะไปไหนก็ไป มึงเองที่เคยโดนกูจับทุ่มไม่ถึงนาทีเหมือนกันนั่นแหละ!”

อะ...เฮ้อ

ไอ้หมาบ้านี้! มันอาละวาดไปทั่วแล้ว! โดนส่งตัวมาเป็นสพาย
เพื่อทำลายจิตใจพี่ใจหรือเปล่าวะเนี่ย

2

นำหงุดหงิด นำรำคาญที่สุด!

ทำไมเขาถึงต้องมาอยู่ที่นี่ ทำไมถึงต้องมาฝึกซ้อมที่นี่ด้วย เป็นที่อื่นไม่ได้หรือไง คนที่เก่งๆ มันก็เชื่อว่าจะมีแค่ที่นี่ที่เดียว เสียเมื่อไร! ไร้เว้ย!

เจ๋งเห็นเพื่อนสนิททำหน้าที่แค่นี้แบบนั้นก็ได้แต่ทำเอวพลาง สายหน้าไปมา แรกเริ่มเดิมที โขกุนก็รู้จักกันกับครอบครัวของตัวเองมานาน ตั้งแต่เริ่มเข้าวงการยูโดสมัยมัธยมต้นเลยก็ว่าได้ มีใจเป็นลูกพี่ใหญ่ คอยสอนทุกกระบวนท่าให้ เมื่อก่อนก็เล่นด้วยกัน สนุกกันดีทุกอย่าง เฟลอๆ คนที่จะถูกนับว่าเป็นน้องคนโปรดอาจไม่ใช่ น้องชายแท้ๆ อย่างเจ๋งเสียด้วยซ้ำ กลับเป็นโขกุนต่างหากที่พี่ใจเอ็นดูกว่าใคร ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น หลังจากพี่ใจจบโรงเรียนมัธยมไป เดินตามความฝันจนได้เป็นนักกีฬาทีมชาติแล้ว โขกุนก็เหมือนกลับกลายเป็นคนละคน อยากรว่าแต่คุยกับใจดี ๆ เลย แม้แต่ชื่อก็ยังเปลี่ยนหน้าหน้าเวลานี้เวลาที่ไต่ยีน

หรือเพ็งนึกได้ว่าโตเป็นหนุ่มแล้ว คอยเดินตามกันพี่ใจตัวย่อยๆ

แล้วมันไม่เท่า?

เจิ้งชวมวดคิ้วขมวด มองแผ่นหลังของโซกุนด้วยสีหน้าไม่ค่อยเข้าใจ ในตัวอีกฝ่ายเท่าไรนัก ฟังนักกีฬาหนุ่มที่กำลังยกแขนยกขาทำท่าทางต่าง ๆ ใส่ลมแต่เพียงผู้เดียว ในหัวกลับมีแต่ความคิดเจ็บแค้นในใจหลังจากที่ถูกใจฉิกหน้าท่ามกลางสายตาคนนับสิบ ยิ่งคิดก็ยิ่งโมโหหนื่อยแน่ เขาผ่านการแข่งขันมาตั้งเท่าไร ๆ สอบเลื่อนสายเลือดตาแทบกระเด็น กลับมาแพ้ให้พี่ใจง่าย ๆ แค่นี้จะเหวอ!

ไม่ยอมแพ้แค่นี้หรอกน้า! ตีก็ยังไม่จบอย่าเพิ่งนับศพทหาร คอยดูเลย สักวันไอ้โซจะต้องจับพี่ใจทุ่มลงกับพื้นให้ได้

ข้อมออยู่อย่างนั้นจนเหนื่อยอ่อน จึงเลือกที่จะพักการซ้อมของวันเอาไว้เพียงเท่านี้ก่อน เขาเพิ่งจะมาถึงที่ในวันแรกก็หักโหมเอาแบบนี้จะไม่ดีต่อร่างกายเอา รอบกายแทบไม่เหลือใครเพราะเขาพากันเลิกซ้อมไปนานแล้ว โซกุนยืนยัดเส้นยัดสาย ฟ่อนคลายกล้ามเนื้อสั๊กพักแล้วไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ทะมัดทะแมงกว่าเดิม ออกจากที่ฝึกซ้อมไปข้างนอกก็ฟ้าเริ่มมืดแล้ว เวลานั้นจะราว ๆ หกโมงเย็นได้ แต่โซกุนยังไม่ได้ทำการย้ายข้าวของบางส่วนที่ขนมาด้วยกลับขึ้นไปไว้บนห้องพักเลย

ช่วงนี้ยังอยู่ในช่วงปิดเทอมซัมเมอร์ของทางมหาวิทยาลัย อีกสองเดือนกว่า ๆ เลยที่โซกุนจำเป็นจะต้องฝึกซ้อมที่นี่ มันค่อนข้างจะห่างจากหอพักเดิมของเขา จะเดินทางไปกลับระหว่างหอตัวเองกับศูนย์ฝึกก็คงจะไม่สะดวกสักเท่าไร ทางโค้ชเลยแนะนำให้เขาย้ายของที่จำเป็นมาขออาศัยอยู่ที่หอพักของที่นี่ไปก่อน สองเดือนกว่า ๆ คงไม่ใช่เวลาที่นานเท่าไรหรอกมั้ง

มันไม่ใช่หอพักใหญ่โตอะไร ตึกก็ไม่ใช่ อาคารก็ไม่เชิง เป็นเหมือนห้องแถวเล็ก ๆ สองชั้นที่ถูกต่อเติมเอาเสียมากกว่า มีห้องไม่ถึงสิบห้องไว้สำหรับให้นักกีฬาหรือใครก็ตามที่แวะมาที่นี่ได้เข้าพักกัน แก่ชืดไปก่อน แต่ดู ๆ แล้วก็ป็นหอใหม่ สะอาดสะอาดน่าอยู่พอสมควร

ด้านหน้าก็มีลานสวนหย่อมขนาดย่อม ปลูกต้นไม้ดอกไม้สวย ๆ ไว้ให้ได้พักผ่อนหย่อนใจด้วย

โซกุนก้มลงมองลูกกุญแจห้องในมือ สะพายเป้ใบใหญ่และถุงอีกใบเดินขึ้นบันไดมาจนถึงชั้นสอง ไล่สายตามองจนมาหยุดอยู่ตรงหน้าห้องที่มีหมายเลขตรงกับลูกกุญแจในมือ เขาจึงค่อย ๆ ไชมัน เปิดเข้าไปด้านใน พบว่าเป็นห้องพักขนาดเล็กกว่าหอที่เขาอยู่ แต่ก็ไม่ได้ถึงขั้นจะคับแคบอะไร โดยรวมแล้วก็ยังถือว่ายังดูดี สะอาดสะอาดอันไม่ได้ดูเก่าทรุดโทรมเลย มีเตียงสองชั้น ตู้เสื้อผ้าสองตู้ โต๊ะอ่านหนังสือเล็ก ๆ อีกสองโต๊ะตั้งอยู่คนละมุมห้อง เห็นข้าวของบางส่วนวางอยู่ภายในห้องก่อนแล้วก็ลลอกตาไปมา นี่เขาจะต้องอยู่ร่วมกับรูมเมตใช่ไหม?

ดูเหมือนตอนนี้รูมเมตของเขาก็กำลังนอนหลับอยู่คนเดียวบนเตียงชั้นบน ทั้ง ๆ ที่ตอนนี้เพิ่งจะเป็นเวลาใกล้พลบค่ำแท้ ๆ โซกุนรู้สึกดีขึ้นมาที่อย่างน้อยเขาก็ไม่ต้องเป็นฝ่ายนอนชั้นบนเพราะซีเกียจปีน เครื่องปรับอากาศเย็น ๆ ภายในห้องช่วยให้รู้สึกสบายตัวขึ้นมา เขาจึงเริ่มจัดแจงข้าวของของตัวเองไปเงียบ ๆ ระมัดระวังที่จะไม่ให้ใครอีกคนที่นอนอยู่ชั้นบนต้องสะดุ้งตื่น เหลือบตามองข้าวของรูมเมตบ้างบางครั้ง พบว่าอีกฝ่ายไม่ได้เป็นคนซกมกอะไรเลย จัดวางข้าวของเรียบร้อยดูสะอาดสะอาดอันดี มองไปตรงไหนก็แลดูเป็นระเบียบไปหมด

โซกุนส่ายหน้า เลิกทำตัวเสียมารยาท แล้วหันกลับมายุ่งอยู่กับข้าวของของตัวเอง เพราะไม่ได้ตั้งใจจะมาอยู่ถาวรข้าวของของโซกุนจึงมีเพียงแค่ว่าที่จำเป็นและพอใช้งานไม่กี่เดือนเท่านั้น เขาพยายามที่จะทำทุกอย่างเงียบ ๆ ไม่ส่งเสียงรบกวนการนอนของคนอื่นที่นอนอยู่ชั้นบน จับฟูกที่นอนยกขึ้นเล็กน้อยแล้วจัดแจงปูผ้าปูที่นอนใส่ปลอกหมอนให้เรียบร้อย กว่าจะเสร็จสิ้นทุกอย่างก็ทำเอาเสียเวลาไปเกือบยี่สิบนาทีเลยทีเดียว

โซกุนเดินไปเปิดประตูห้องน้ำดู กวาดสายตาตรวจสอบคร่าว ๆ

ว่าห้องน้ำเป็นเช่นไร พอเห็นว่าห้องน้ำค่อนข้างใหม่ มีอุปกรณ์การใช้งานครบครัน ไม่ชำรุดผุพังก็ใจชื้นขึ้นมาทันที หอพักที่ดีควรจะมีห้องน้ำที่ดีแบบนี้แหละ!

จะว่าไปหอพักของที่นี่ก็ถือว่าดีอยู่เหมือนกัน คุณภาพเกินราคาไปเยอะ มีค่าใช้จ่ายรายเดือนสำหรับทุกเดือนแค่เดือนละสองพันบาทเท่านั้น เทียบกันกับหอพักแถวมหาวิทยาลัยที่ตอนนี้อาศัยอยู่แล้ว ก็ถือว่าที่นี่ถูกกว่าเป็นไหน ๆ ค่าน้ำค่าไฟก็ไม่ต้องจ่าย ถือเป็นสิทธิพิเศษโดยเฉพาะสำหรับคนของโคใจแห่งนี้เลยทีเดียว

ยืนล้างมืออยู่สักพักก็ได้ยินเหมือนเสียงคนกำลังเคาะประตูห้อง เขาจึงรีบสะบัดน้ำแล้วก้าวเดินออกไปจากห้องน้ำ เตรียมจะเปิดประตูห้อง นึกสงสัยว่าใครที่เป็นคนมาเคาะประตูในจังหวะที่เหมือนจะกววนประสาทกันแบบนี้

“ไฉ่เจ็ง?”

“เดี๋ยว มึงมาอยู่ห้องนี้ได้ยังไงเนี่ย?”

ทั้งเจ็งและโชกุนต่างก็ชะงักไปเมื่อเจอหน้ากันและกัน โชกุนขมวดคิ้วงุนงนไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไร แต่ก็เอ่ยบอกไปตามความจริง

“ก็กูเช่าห้องที่นี้อยู่ ป้าแม่บ้านที่ดูแลหอละเลยให้อยู่ห้องนี้ เขาบอกว่าเหลือว่างอยู่ห้องเดียว”

“ตายห่า”

“ทำไม ห้องนี้มันมีอะไร?”

“คือ...ห้องนี้น่ะนะ...”

ยังไม่ทันที่เจ็งจะได้พูดจบ ลู่ ๆ โชกุนก็รู้สึกได้ถึงการเคลื่อนไหวภายในห้อง คนที่ควรจะนอนหลับบนเตียงชั้นสองค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่งอย่างเชื่องช้าด้วยท่าทางงัวเจียว ผมเผ้ายังกระเซอะกระเซิง แก้มสองข้างย้วยออกมามาก มือข้างหนึ่งยกขึ้นมาขยี้ตาสองสามที ก่อนที่จะเงยหน้าเพียงนิด ทำตาปริ้อปรอยมองดูสองคนที่ยังยืนอยู่ด้านล่าง

โชกุนเบิกตากว้าง แทบไม่อยากจะเชื่อว่านี่คือความจริง

นั่นมันพีเจ้! อย่าบอกนะว่าพีเจ้อยู่ห้องนี้! ห้องเดียวกันกับเขา
อย่างนั้นหรือ?

ฟ้าดินจะเจ็บแค้นเคืองโกรธกันไปถึงไหน ทำยังไงถึงจะสลัด
พี่ชายเพื่อนคนนี้ไปให้พ้นจากชีวิตเสียที!

เจ้งเห็นสีหน้าเพื่อนที่แสดงอาการช็อกออกมาก็อ่านทุก ๆ
ความคิดในหัวออก เดินเข้าไปตบไหล่เบา ๆ สองสามที ยิ่งเห็นพีเจ้
ลุกขึ้นนั่งดี ๆ ส่งยิ้มหวานมาให้กันเพื่อทักทายรูมเมตคนใหม่ โชกุนก็
เบือนหน้าหนีทันที

“กูจะย้ายห้อง”

“มึงจะย้ายไปไหนได้ ห้องเขาเต็มหมดแล้ว คนอื่นเขามาอยู่ก่อน
หน้ามึง เขาก็มีเมตกันแบบนี้ทั้งนั้น เขาสนิทกันแล้วมึงจะไปแย่งเขา
หรือ”

“กูไม่อยากอยู่ห้องนี้ กูจะไปเช่าข้างนอกอยู่”

“โวะ มึงนี่เป็นเอามากนะไอ้เซ อยู่ ๆ กับพีเจ้ไปมันไม่เป็นไร
หรือหน้า! มึงมาอยู่แค่นี้ก็เดือนเนี่ย พอจบแล้วค่อยกลับไปอยู่หอเอา
ก็ได้ไหม แค่มานอยู่เพื่อซ้อมเฉย ๆ ปะ”

“ไม่”

“มึงจะไม่ชอบพีเจ้อะไรขนาดนั้นเนี่ย แฮ้อ”

ใจที่เพิ่งตื่น ยังไม่ทันได้สติดี พอได้ยินเสียงสองคนด้านล่างพูด
กันไม่หยุดแบบนั้นก็ค่อย ๆ บิดขี้เกียจ อ้าปากหาวหวอด ๆ ชะโงกหน้า
มารวมวงด้วยอีกคน ได้ยินทุกอย่างจนจบแล้วเช่นกัน หันไปมองรุ่น
น้องตัวสูงที่กำลังยืนหน้ามุ่ม ล้วงกระเป๋าทางเกงวอร์มสีดำ เบือนหน้า
หนีไปทางอื่นอย่างไม่สบอารมณ์หลังจากที่รู้ว่ารูมเมตที่จะต้องอาศัย
อยู่ในห้องเดียวกันคือเจ้ เห็นแบบนี้ก็ไม่ได้ว้ออะไร เข้าใจทุกอย่าง จึง
ส่ายหน้าเบา ๆ แล้วหันไปพูดกับน้องชายตัวเองแทนที่

“แล้วมีธุระอะไรหรือเปล่าเจ้ง?”

“อ้อ เนี่ย กูมัวแต่เถียงกับมึงจนลืมไปเลย ปะ! พีเจ้ ไปกินหมู

กระทะกันใหม่”

“วันนี้ยังไม่ดีกว่า พี่รู้สึกเหนื่อยนิดหน่อย แล้วจะไปกันกี่คนล่ะ”

“ก็มีเจ้กับพวกน้อง ๆ นั้นแหละ ประมาณห้าหกคนมั้ง”

“เดินทางดี ๆ ระวังมัดระวังด้วยละ”

“อ้อ ไอ้โซกุน มึงยังเปลี่ยนใจได้นะ กูชวนมึงก่อนใครเนี่ย” เจ้หันกลับมามองหน้าเพื่อนตัวเอง จริงอย่างที่พูด เขาเอ่ยปากชวนโซกุนก่อนใคร แต่เพราะพอโซกุนรู้ว่าเจ้จะชวนไปด้วยเลยรีบปฏิเสธในทันที

“ไม่”

“เออ ๆ ไม่ไปก็ไม่ไป อย่าตีกันกับพี่กูนา”

“เฮอะ”

“ไอ้โซ มึงนี่นะ เฮ้อ”

เจ้ส่ายหน้าเบา ๆ หันไปโบกมือลาพี่ชายตัวเองแล้วเดินจากไป ท้วทั้งห้องจึงเหลือเพียงเจ้และโซกุนเท่านั้น ความเงียบอันน่าอึดอัดก่อตัวภายในห้องนอนทันที ภายในห้องเริ่มมืดลงแล้ว โซกุนจึงตัดสินใจเดินไปเปิดไฟ เลือกเปิดดวงใหญ่กลางห้องไปก่อน ปรากฏว่าหลอดนั้นเป็นหลอดที่อยู่ใกล้ที่นอนของคนเตียงบนมากที่สุด เจ้จึงเอ่ยออกไปในทันที

“โซ เปิดดวงนี้พี่แสบตาครับ เปิดอีกดวงแทนนะ”

โซกุนเหลือบมองไฟดวงนั้น ก่อนที่จะยอมกดเปลี่ยนหลอดให้เพื่อตัดรำคาญ นึกหงุดหงิดในใจที่ได้รับรอยยิ้มแทนคำขอบคุณจากคนบนเตียง ต่อไปนี่คงทำได้แต่จ่ายอม จ่ายเงินค่าห้องพักไปลวงหน้า แล้วคงยอมย้ายออกเสียเงินฟรีไม่ได้อีก โซกุนถอนหายใจ เก็บทุกความรู้สึกขุ่นมัวเอาไว้แล้วเดินไปหยิบเอาขวดน้ำขึ้นมาเปิดดื่มเจิบ ๆ

“พี่มีตู้เย็นเล็ก ๆ อยู่ตรงนั้น กับไมโครเวฟ แล้วก็กระทะ ถ้าวันไหนโซอยากจะทำอะไรกินก็ใช้ได้เลยนะ พี่ไม่หวง”

“...”

“แล้วก็...ปกติหอพักที่นี่ห้ามมีแอลกอฮอล์ไว้ในห้อง โชไม่เอา
เหล้าเบียร์เข้ามากินนะครับ”

“รู้แล้ว”

“สัตว์เลี้ยงก็ไม่ได้นะ”

“บอกว่าคุณรู้แล้ว”

ใจยอมเจ็บปากไปสักพักเมื่อได้ยินเสียงของโชขุนตอบกลับ
แบบเหวี่ยง ๆ เช่นนั้น รับรู้ว่าภายในใจของเด็กหนุ่มคงไม่ค่อยรู้สึกดีนัก
ที่รู้ว่าจะต้องมีรูมเมตเป็นคนที่ตัวเองไม่ชอบหน้าแบบนี้ ก็มหน้าลงมอง
มือตัวเองที่จับผ้าห่มเอาไว้แล้วตัดสินใจเอ่ยออกไปเสียงเบา

“ถ้า...ถ้าโชไม่สะดวกใจจะอยู่กับพี่ พี่จะลองคุยกับน้อง ๆ คนอื่น
แล้วย้ายออกให้ล่ะ”

“ไม่ต้อง ลำบากคนอื่นเปล่า ๆ”

“แต่...”

“ไม่ต้องทำให้มันเป็นเรื่องวุ่นวายหรอก”

“...”

“อยู่ใครอยู่มันก็พอ”

ใจหน้าซึ่มลงไปเล็กน้อย พยักหน้าแผ่วเบา ส่วนคนที่เพิ่งจะพูด
ประโยคนั้นออกมาก็กลับชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าประโยค
ที่หลุดออกจากปากตัวเองไปฟังดูแล้วไม่ค่อยดีสักเท่าไร ถึงจะไม่ชอบ
ขนาดไหนแต่อย่างน้อยคนที่นั่งจุ่มปุ๊กอยู่บนเตียงนั้นก็พี่ชายเพื่อนตัว
เอง เขาจึงหันหน้ากลับไปมองใจเพียงนิด อดีตนักกีฬาทีมชาติคนนั้น
รีบกลบเกลื่อนความเขื่องซึ่มเมื่อครู่แล้วหันกลับมาส่งยิ้มหวานน่า
รำคาญให้กันอีกครั้ง

“พี่มีขนมแล้วก็มาอยู่ชั้นตรงนี้นะ ถ้าโชอยากกินก็กินได้
เลย”

“...”

“แล้วก็...พี่มีอีกเรื่องอยากจะคุยกับโช”

“อะไร”

“เรื่องการซ้อมของโซ”

“...”

“คือ...ทางโค้ชเขาส่งรายละเอียดเกี่ยวกับโซมาให้พี่หมดแล้ว เขาจะให้พี่เป็นคนคอยฝึกซ้อมให้โซ โซโอเคหรือเปล่า”

“ไม่โอเคแล้วจะทำอะไรได้”

“พี่จะช่วยคุยกับโค้ชให้ก็ได้นะ เอาไหม ที่นี่นอกจากพี่แล้วก็มีคนอื่น ๆ อีกเยอะเลยที่น่าจะสอนโซได้”

“ถ้าโค้ชมันใจก็คงต้องว่าตามโค้ช”

“โซ...จะยอมเรียนกับพี่ใช่ไหม”

“...”

โซไม่ได้รับคำตอบสำหรับคำถามนั้น แต่รับรู้ว่าการที่โซถูกยกน้ำดื่มเงียบ ๆ แบบนั้น คงจะหมายความว่าโซเองก็ไม่ได้จะปฏิเสธอะไรถ้าหากเขาจะเป็นคนที่ช่วยสอนให้ รอยยิ้มของโซกว้างขึ้นอีกนิด จิกยิ้มจนดวงตาทั้งสองข้างหยิ่งเป็นเส้นว โซคนที่ตัวสูงจนเกือบจะถึงเตียงชั้นสองหันมาเห็นก็ส่ายหน้าระอาใส่ทันที

จะยิ้มอะไรนักหนา เห็นอยู่ว่าคนเบื่อน้ำก็แทนที่จะอยู่ใครอยู่มัน ดีใจอะไรกับการที่ต้องมาอยู่กับคนที่ไม่ชอบตัวเองแบบนี้วะ

“ขอบคุณนะโซที่ไว้ใจให้พี่สอน พี่สัญญาว่าจะสอนให้โซทุกอย่างเลย”

“อือ”

“พรุ่งนี้เราเริ่มกันเลยไหม หรือโซจะสะดวกเป็นวันอื่น”

“จะเลื่อนไปวันอื่นทำไมให้เสียเวลา พรุ่งนี้ว่างก็ซ้อมมันพรุ่งนี้นั้นแหละ”

“โอเค ถ้าอย่างนั้นพี่จะส่งแผนการสอนที่เตรียมเอาไว้ให้โซดูคร่าว ๆ นะ ว่าตลอดเวลาที่อยู่ที่นี้พี่จะพาทำอะไรบ้าง”

“ส่งให้ทางไหน”

“เอ่อ...ไลน์ได้ไหม”

“อย่ามาเนี่ยนขอไลน์”

“มะ...ไม่ใช่สักหน่อย!”

ไฉยกมือทั้งสองข้างขึ้นปฏิเสธไปมา หน้ายู่เล็กน้อย ไชกุนเหลือบมองแล้วส่ายหน้าระอา หันหลังเดินไปหยิบเอาไอแพดของตัวเองขึ้นมาจากกระเป๋า ชูมันขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้คนบนเตียงได้มองเห็น

“แอร์ดรอปมาได้ไหม”

“ก็...น่าจะได้ ไว้พีจะส่งจากโทรศัพท์เข้าให้นะ มีเก็บเอาไว้ในเครื่องอยู่”

ไฉยกพยักหน้าหงิก ๆ ก่อนจะรีบหมุนตัวดูรอบ ๆ มุดไปมาอยู่บนเตียง เดี่ยวเปิดผ้าห่มขึ้น เดี่ยวปิดผ้าห่มออก วุ่นวายอยู่อย่างนั้นเพื่อหาโทรศัพท์ตัวเอง ไชกุนยืนฟังโต๊ะอ่านหนังสือรอ มองท่าทางเหมือนหนูที่กำลังม้วนตัวหาทางตัวเองแบบนั้นก็ได้แต่ส่ายหน้า ไฉ้ทำหน้าที่ยุ่งยาก เกาหัวยิก ๆ สักพักก็หันมาส่งยิ้มแห้งให้กันแล้วชี้มือไปยังโต๊ะอ่านหนังสืออีกตัวที่ตั้งอยู่ไม่ไกล

“โซ พี่ล้มไปว่าพี่ชาร์จเอาไว้กับโต๊ะ โซช่วยเอามาให้พี่หน่อยครับ”

“ให้ตายสิ”

ยุ่งยาก น่ารำคาญไปหมด

ไชกุนพ่นลมหายใจ เดินไปหยิบเอาโทรศัพท์มือถือถือเครื่องบางมา ก่อนจะส่งมันให้แก่เจ้าของที่นั่งยิ้มหวานรอกันอยู่บนเตียง นึกไม่ชอบใจขึ้นมาที่ไฉ้เอาแต่ยิ้มให้กันแม้ว่าฝั่งเขาจะเอาแต่กอดอกทำหน้าที่บูดบึ้งใส่ก็ตามที

“ของโซอันไหน อันนี้หรือเปล่า?” ไฉ้เปิดฟังก์ชันแอร์ดรอป ถามหาเครื่องของน้อง เพื่อที่จะได้ส่งไฟล์ให้ถูกเครื่อง

“อือ”

“พี่ส่งไปให้แล้วนะครับ”

“เข้าแล้ว”

โชกุนเอ่ยเสียงเรียบ มองไฟล์ล่าสุดที่เพิ่งจะถูกส่งเข้ามาในไอแพดของตัวเอง กดเข้าไปดูแล้วกวาดสายตาด่านรายละเอียดต่างๆ ในนั้น

“อะไรคือเนวาชะเทรนนึง?” เลื่อนสายตาไปเจอคำแปลกๆ ก็สะดุดกึก เงยหน้าเอ่ยถามคนบนเตียงในทันที

“อ้อ มันคือการฝึกเกี่ยวกับการจับยึดคู่ต่อสู้เวลาที่อยู่บนพื้นนะครับ สมัยที่พี่ยังอยู่ในรอบคัดเลือกพี่ก็มีคูฝึกประจำ”

“ซ้อมแค่จันทร์ถึงศุกร์หรือ? แล้วเสาร์อาทิตย์ล่ะ?”

“ซ้อมทุกวันก็ไม่ดีต่อร่างกายหรอก เว้นให้น้องโซได้พักบ้าง ตอนแรกพี่คิดว่าอยากจะทำให้หยุดวันพุธเพิ่มด้วย จะได้ไม่หนักเกินไป ไม่ก็ซ้อมแบบวันเว้นวัน ตอนนี้อย่างยังไม่แน่นอนครับ พี่ใจทำแบบคร่าวๆ อยู่ว่าจะรอคุยกับน้องโซก่อนว่าจะเอาแบบไหนดี เดี่ยวค่อยทำตารางจริงทีหลัง พี่ใจไม่อยากจะให้น้องโซซ้อมหนักเกินไปก็เลยอยากจะทำ...”

“ไม่ต้อง” ยังไม่ทันที่ใจจะพูดจนจบประโยค โซก็สวนขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเย็นชาทันที

“โซ พี่เป็นห่วง”

“เก็บคำพูดพวกนั้นไว้ได้ไหม ไม่อยากได้ยิน”

“...”

“มีหน้าที่แค่สอนก็ทำแค่นั้นพอ”

“โซไม่ชอบพี่ขนาดนั้นเลยหรือ”

ใจเอ่ยถามเสียงเบา ได้รับเพียงสีหน้าเย็นชาจากอีกฝ่าย เห็นแบบนี้ก็ไม่ได้เข้าซื้ออะไรต่อ เข้าใจดีทุกอย่าง

การฝึกซ้อมโดยที่เขาเป็นพี่เลี้ยงให้...มันทำให้ใจนึกถึงเมื่อก่อน นึกถึงสมัยที่พวกเขาทั้งคู่ร่วมฝึกซ้อมด้วยกัน

ไม่มีอีกแล้วโชกุนคนที่คอยยืนอยู่ข้างๆ เขา เหลือแต่โชกุนคนใจร้ายเย็นชาใส่กันแบบนี้

โชกุนวางไอแพดลงกับเตียงนอนของตัวเอง ทำท่าจะเดินออก

ไปด้านนอกห้อง แต่หลังจากที่พูดคุยเมื่อครู่ ใจก็เจ็บไปนาน แอบเห็น สีน้าซึมเขาแบบนั้นก็รู้สึกไม่ชอบใจขึ้นมาอีก รวากับในสายตาของ ไชกุน ไม่ว่าจะทำอะไรก็ดูขัดหูขัดตาไปเสียหมด

แต่ยอมรับว่าหน้าตาเหงาหงอยแบบนั้นนะ นำรำคาญกว่าตอน ยิ้มแฉ่งเสียอีก

สุดท้ายเลยตัดสินใจหันกลับไปมองคนที่ยังนั่งรวมกับกองผ้าห่ม บนเตียงอีกครั้ง นึกย้อนกลับไปถึงเจ๋งที่แฉะมาเคาะประตูเรียกชวนให้ ใจออกไปหาของกินด้วยกัน ทำให้ไชกุนพอจะเดาออกว่าตอนนี้ใจคง ยังไม่ได้กินข้าวเย็นแน่ ๆ

“ยังไงก็พี่ชายเพื่อน คงจะใจร้ายด้วยไม่ได้สินะ”

“จะออกไปซื้อข้าวกิน”

“อะ...อ้อ ออกไปประตูด้านข้างนี่ก็ได้ครับ มันมีชอยเล็ก ๆ เชื่อม ไปถนนคนเดินด้านหลัง เขาจัดทุกวัน”

“ลูก”

“ครับ?”

“ลงมา”

“โซ...”

“ข้าวเย็นก็ไม่กินแล้วจะมีแรงไปวิ่งพรุ่งนี้เข้าเหรอ”

“...”

“ไม่อยากซ้อมกับพวกอ่อนแอหรอกระ”

“โซชวนพี่ไปด้วยเหรอ”

ใจเอ่ยถามอึ้ง ๆ ดวงตากลมโตเบิกออกกว้าง รอยยิ้มหวานที่เคยหายไปกลับมาอีกครั้ง นั่นยิ่งทำให้ไชกุนต้องเป็นหน้าหนีไม่ยอมมอง ฟันลมหายใจพืดพืด ไม่อยากจะตอบออกไปตรง ๆ ว่าเขากำลังชวนให้พี่ชายเพื่อนออกไปกินอาหารเย็นด้วยกัน แต่อาการเจ็บแบบนั้นของไชกุนก็ทำให้ใจดีใจจนเนื้อเต้น เอ่ยปากละล้าละลัก รีบพับเก็บผ้าห่มของตัวเองแล้วก้าวลงมาจากเตียงอย่างเร่งรีบ จนเกือบจะพลาด

ท่าเหยียบบันไดผิดชั้น ใจใจหายวาบ หันไปมองเห็นโชกุนที่ดูจะใจหาย
ไม่ต่างกัน ทั้งคู่เหมือนตกอยู่ในสภาวะเดดแอร์ชั่วคราว ใจชะงักเล็กน้อย
เมื่อเห็นว่าเมื่อคืนโชกุนมีสีหน้าตกใจแล้วทำท่าจะเข้ามาหา

“พี่ขอล้างหน้าก่อนนะครับ น้องโทรอพี่แป็บนึงนะ ไม่นาน”

“อย่าช้า หิว”

“พี่รู้แล้ว น้องโทรอพี่นะ เดี่ยววันนี้พี่เลี้ยงข้าวเอง”

“ไม่จำเป็น”

“แต่พี่อยากเลี้ยง...”

“จะลีลาอีกนานไหม ไม่อยากรอแล้วนะ”

“ไปเดี๋ยวนี้แหละ!”

โชกุนส่ายหน้าเบา ๆ ก่อนจะก้าวออกมารอข้างนอก ปล่อยให้
คนหัวฟูเพิ่งตื่นวิ่งไปล้างหน้าล้างตา หวีผมเผ้าให้เรียบร้อย พร้อมที่จะ
ออกไปหาของกินมือเย็นนี้ด้วยกัน หลังจากที่บ้านประตูถูกปิดลง ถึง
ได้ยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาขี้ผมตัวเองจนยุ่งเสียอย่างนั้น เอ่ยสวดเสียด
เบากับตัวเอง เท้าเວแล้วหันกลับไปมองดูบานประตูห้องอีกครั้ง

พี่ไอ้เจ็งนี่มันน่ารำคาญจริง ๆ ให้ตายสิ

3

“น้องโซพร้อมหรือยังครับ”

“เสร็จตั้งนานแล้ว”

“งั้นเดี๋ยวพี่จะพาวิ่งออกกำลังกายประตูด่านข้างนี้ แล้วเราก็จะวิ่งไปตามข้างทาง ประมาณหนึ่งกิโลเมตรมันจะถึงบึงน้ำใหญ่ๆ แล้วเราจะไปวิ่งตรงนั้นสักรอบสองรอบก็พอนะครับ”

“อือ”

“เทรนนิ่งขาเฉยๆ ไม่ต้องวิ่งไกลอะไร รวมๆ แล้วที่วิ่งวันนี้ก็คงประมาณสามสี่กิโลเมตร น้องโซคิดว่าไหวอยู่ใช่ไหมครับ?”

“กระจอก”

“เดี๋ยววิ่งไปอีกนิดจะมีร้านขายน้ำอยู่ น้องโซจะแวะซื้อตรงนั้นก็ได้อะครับ”

“ใจส่งยิ้มให้ แต่ก็ดูเหมือนคนฟังจะไม่อยากอยู่รอดสักเท่าไรเลย เดินผ่านหน้าไปแล้ว เขาถอนหายใจออกมาแล้วจึงรีบตามไปทันที พอพ้นประตูด่านข้างออกมา จากที่เดินอยู่ก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นการวิ่งเหยาะ เวลาในตอนนี้อย่างคงอยู่ในช่วงเข้ามีด ประมาณตีห้า ท้องฟ้ายัง

คงมีตมิต แต่ก็เริ่มมีรถราของชาวบ้านออกมาบ้างแล้ว มองไปลิบ ๆ นั้นก็เห็นคนออกมาวิ่งตอนเช้าเหมือนกัน ภาพปกติชินตาสำหรับใจที่ออกมาวิ่งตอนเช้าและเย็นเป็นประจำ อากาศเย็นสบาย วิ่งไปก็มองนั้นมองนี่ เห็นท้องฟ้าค่อย ๆ เปลี่ยนสี ชวนให้รู้สึกเพลิดเพลินยิ่งนัก

ใจเหลือบมองโซกุนเล็กน้อย หน้านั้นพอใส่หูฟังบี๊บกั้ตัดขาดจากเขาในทันที ไม่พูด ไม่คุย ไม่อะไรทั้งนั้น ตั้งใจวิ่งเหยาะอยู่แต่เพียงผู้เดียว ใจลองเอ่ยปากชวนดูตรงนั้นตรงนี้ โซกุนก็ทำเมิน ไม่สนใจ ทำราวกับไม่ได้ยิน ไม่รู้ว่าไม่ได้ยินจริง ๆ หรือแกล้งกันแน่ แต่ใจรู้สึกได้ว่าคงจะเป็นอย่างหลัง ถึงได้ยอมสงบปากสงบคำ ไม่ชวนน้องคุยอะไรอีก

ทั้งคู่วิ่งตีคู่กันออกมาจากศูนย์ฝึกกีฬา ไม่นานก็มาถึงที่หมายที่ใจเคยเปรยเอาไว้ ช่างหน้าเป็นบึงน้ำขนาดใหญ่ ที่รอบข้างถูกทำทางสำหรับวิ่ง ตกแต่งเป็นสวนสาธารณะ เป็นแหล่งสำราญใจให้แก่ชาวบ้านที่อาศัยอยู่โดยรอบ ได้ออกมาพักผ่อน ออกมาวิ่ง มาออกกำลังกายกันในตอนเช้าและเย็น อย่างเช่นที่โซกุนและใจทำอยู่ในตอนนี้

พอเปลี่ยนจากข้างถนนมาวิ่งรอบ ๆ บึง สายลมเย็นสบาย และอากาศสะอาดบริสุทธิ์ในยามเช้าก็ทำให้โซกุนรู้สึกปลอดโปร่งขึ้นมา สีหน้าดูผ่อนคลายมากกว่าตอนแรกอยู่บ้าง ใจปรายตามองดูคนน้องเล็กน้อย ก่อนที่จะเงยหน้ามองดูท้องฟ้า ที่ตอนนี้เปลี่ยนสีจากมืดครึ้มค่อย ๆ ปรากฏสีสว่างขึ้นมา ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าขึ้นมาทักทายทีละนิด และอีกไม่กี่อึดใจ ท้องฟ้าก็กลายเป็นสีเหลืองทอง แอบเห็นดวงจันทร์ที่ทำหน้าที่สุกสว่างมาทั้งคืนลอยเด่นอยู่ตรงนั้น กำลังโอบมือลาเชื่องช้า

พวกเขาทั้งคู่วิ่งวนอยู่อย่างนั้น บางทีก็หยุดพัก บางทีก็แวะจิบน้ำ โซกุนค่อย ๆ ลดความเร็วลง รู้สึกได้ถึงความอบอุ่นภายในร่างกาย เลือดของหนุ่มนักกีฬาไหลเวียนไปทั่วตัวโดยเฉพาะใบหน้า เขาใส่หูฟังเปิดเพลงที่ตัวเองชอบวิ่งไปฟังไปมาตลอดทาง ไม่ได้หันไปสนใจพี่ชายเพื่อนสนิทคนนั้นเลย พอหยุดยืนพักจิบน้ำ จู่ ๆ ดวงตาก็เลื่อนไปมอง

เอง เห็นใจกำลังยึดเส้นยึดสาย คลายกล้ามเนื้อเล็กน้อย แก้มทั้งสองข้างขึ้นสีเรื่อแดงสุขภาพดี ตรงข้ามนั้นเป็นร้านขายน้ำซุ้มเล็ก ๆ ป้าคนขายน้ำเอ่ยปากทักทาย เหมือนทั้งคู่จะเจอหน้ากันบ่อย ใจเองก็คลี่ยิ้มหวานส่งกลับไปทันที

ฝั่งคนยิ้มมัวแต่ยืนโบกไม้โบกมือทักทายคนนั้นที่คนนี่ที่ เพิ่งจะรู้สึกตัวว่ากำลังถูกเด็กหนุ่มในชุดกีฬาสีด้ามองอยู่ จึงหันมาเลิกคิ้วใส่ทันที ไม่น่าว่าไซกุนอาจจะมีเรื่องสงสัยหรือมีอะไรอยากจะทำปรึกษาหรือไม่ ในฐานะพี่เลี้ยงที่ถูกโค้ชประจำตัวฝากฝังมา ใจก็ต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ไม่ควรปล่อยให้ไซกุนมาที่นี่โดยเสียเวลาเปล่า ไม่ได้ได้รับความรู้อะไรกลับไปเลย

“น้องไซมีอะไรหรือเปล่าครับ?”

“เปล่า”

“มีอะไรถามพี่ได้ตลอดเลยนะ ถ้าพี่ตอบได้พี่จะตอบ”

“ก็บอกว่าเปล่า”

“ปกติแล้วแถวนี้มันไม่ค่อยมีที่เที่ยวยะเยอะเยอะเหมือนอย่างใกล้ ๆ มหาวิทยาลัยของไซ ที่เที่ยวหลัก ๆ ของคนละแวกนี้ก็จะเป็นที่นี้แหละ พอดตอนเย็นเดี๋ยวก็มีคนมาวิ่ง มานั่งเล่นพักผ่อนกันเยอะเยอะเลย”

“...”

“ถ้าเกิดน้องไซอยากมาแต่ไม่มีคนมาเป็นเพื่อน พี่...”

“มาคนเดียวได้”

ใจยิ้มหน้าเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำตอบตรวนน้ำใจกันซึ่ง ๆ หน้า แบบนั้น นี่ถ้าหากคนที่ยืนอยู่ตรงนี้ไม่ใช่เขา ไม่น่าว่าไซกุนอาจจะโดนต่อปากไปแล้วก็เป็นได้

หรือไม่...ถ้าหากคนที่ยืนอยู่ตรงนี้ไม่ใช่เขา สิ่งที่ไซกุนแสดงออกมาอาจจะไม่เป็นแบบนี้

“จะกลับแล้ว วิ่งแค่นี้ก็พอ ไปซ้อมจริง ๆ ลักที”

“อะ...อ้อ”

ใจพยักหน้ารับ มองดูซิวกุนที่ค่อย ๆ หันหลังแล้ววิ่งนำไกลออกไป เขาทำได้แค่คอยวิ่งเหยาะตามหลัง มองดูแผ่นหลังกว้างของเด็กหนุ่มที่กำลังใส่หูฟังวิ่งอยู่ตรงหน้า ไม่สนใจรอบข้างใด ๆ ทั้งสิ้น ออกมาวิ่งก็คือออกมาวิ่ง แม้แต่บรรยากาศรอบข้างก็ดูเหมือนซิวกุนจะไม่ได้สนใจเลยแม้แต่บ่อย

ในตอนนั้นใจถึงเพิ่งรู้ตัว ว่างานที่ตกลงรับปากได้เข้าไปในครั้งนี้นึกกว่าที่เคยคิดเอาไว้เสียอีก

“พี่ยากจะเป็นคู่ซ้อมรันไดรี⁵ให้ไซในวันนี้ ซึ่งพี่ยคิดว่าคงไม่ต้องสอนรันอะไรมาก ไซน่าจะเก่งอยู่แล้ว จะเป็นเทคนิคเพิ่มเติมก็แล้วกันนะ”

ตอนนี้พวกเขาทั้งคู่กลับเข้ามาอยู่ในโรงฝึกอีกครั้ง ทั้งคู่เปลี่ยนเสื้อผ้า อยู่ในชุดยูโดพร้อมสำหรับการฝึกซ้อมอย่างจริงจัง ตอนนี้อยู่ข้างกายยังมีเด็ก ๆ รุ่นน้องนักกีฬาอีกจำนวนหนึ่งเพิ่งจะเดินทางมาฝึกซ้อมกัน แต่ก็ยังบางตา เนื่องจากยังเป็นเวลาเช้า ใจและซิวกุนยืนบนเสื่อทาทามิ ห่างกันเกือบเมตร ซิวกุนยืนกอดอก ฟังพี่เลี้ยงจำเป็นกำลังเอ่ยปากสอนแนวทางทฤษฎีไปก่อน

พอถึงเวลาเป็นการเป็นงาน ใจเองก็สลับตรวจการเป็นพี่เลี้ยงสุดแสนจะใจดีคนนั้น เอ่ยปากอธิบาย สอนถึงหลักการ ข้อบังคับ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ด้วยน้ำเสียงและสีหน้าจริงจัง แต่ก็ไม่ถึงขั้นดุตันเด็ดขาดสมแล้วที่เป็นขวัญใจของนักกีฬาหลาย ๆ คนที่อยู่ที่นี่ ส่วนมากที่เข้ามาฝึกซ้อม ถ้าหากให้เลือกกว่าอยากได้ใครเป็นคนสอนให้ พวกเขาก็คงไม่พ้นจะขึ้นิวมาที่พี่ใจตัวจิวคนนี้ ไม่ใช่แค่เพราะท่าทางใจดี นำเข้าใกล้ แต่เพราะรู้สึกดี ว่าเบื้องลึกเบื้องหลังของการก้าวขึ้นมาเป็นพี่เลี้ยงได้

⁵ การซ้อมจิวม โดยการทำท่าต่าง ๆ เป็นการซ้อมแบบฟรีสไตล์ แต่จะเน้นไปที่การซ้อมทุ่ม ซ้อมจับเป็นหลัก

นั่น มีเหรียญทองนานาชาติคอยอุ้มชูเอาไว้อยู่

เพราะแบบนี้ ทุกคนจึงตกใจมากที่โชกุนกล้าสบประมาทนักกีฬาตัวเต็งตั้งแต่วันแรกที่มาถึง และสะใจมากที่ได้เห็นโชกุนถูกจับทุ่มภายในเวลาไม่กี่วินาทีทั้งอย่างนั้น

“โอเค ถ้าอย่างนั้นพี่จะเริ่มเลยก็แล้วกัน จะรันเบา ๆ ก่อน เดี่ยวพี่จะทุ่มโซ แล้วจะบอกว่าโซควรจะทำอย่างไรต่อไป”

“อือ”

“พอพี่จับทุ่มแล้ว โซจะต้องรู้จักที่จะพลิกตัว ตอนแข่งจะได้ไม่เสียแต้ม ถ้าเกิดพลิกไม่ได้ ล้มแล้วเป็นแต้มอปปิ้งจะแย่เอา”

ใจเห็นโชกุนไม่ได้ปฏิเสธอะไร จึงสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก้มหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงขออนุญาต แล้วจึงเดินเข้าไปประชิดตัว การซ้อมในครั้งนี่ไม่ได้จริงจังอะไร เพราะเป็นแค่การลองฝึกซ้อม สอนท่า สอนเทคนิค ใจตกลงแล้วว่าจะเป็นฝ่ายทุ่ม แม้จะตัวเล็กกว่าก็จริง แต่พอจับเข้าที่ซูดยูโดสีขาของโซแล้ว สาวเท้าเข้ามาใกล้จนเกือบประชิด ขาช้างหนึ่งเกี่ยวเอาไว้จนทำให้โชกุนล้มคว่ำลงกับพื้น ส่งเสียงกระทบเบาะดังลั่น ใจใช้เวลาไม่กี่วินาทีก็ใช้เทคนิคในการทุ่มแรงแล้วล้มคนที่ตัวสูงใหญ่กว่าอย่างโชกุนให้ล้มลงกับเสื่อทาทามิได้แล้ว

ทั้งคู่สบตากันไม่กี่วินาที โชกุนนอนมองคนที่เพิ่งจะจับตัวเองทุ่ม สมแล้วที่ใจเป็นอดีตทีมชาติ เป็นคนที่โค้ชไว้ใจให้เข้ามาฝึกซ้อมด้วยก่อนเข้ารับการศึกษา แค่ซ้อมรันไตรธรรมดาก็จริง แต่ใจไม่ห่อตัว ไม่อหหลังตอนทุ่มเลย หลังไม่คอมช่วยให้ท่าทุ่มแลดูสง่างาม แม้จะจับทุ่มทำยื่นแต่สองขากลับมีการทรงตัวที่ดีมาก ลงน้ำหนักมั่นคง เพราะแบบนี้ในตอนนี้อีกฝ่ายสามารถจับเขาทุ่มลงได้ จึงไม่ปรากฏอาการเซเลยแม้แต่หน่อย

ยูโดเป็นกีฬาที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมแรงเป็นหลัก เพราะฉะนั้นตัวใหญ่ตัวเล็กไม่เป็นปัญหาเลยถ้าหากมีเทคนิคและรู้จักช่องโหว่ของฝ่ายตรงข้าม ป้องกัน จูโจม และตอบกลับ โดยการบริหารแรงให้

เหมาะสมนั้นแหละที่จะเป็นบุญแก่ผู้ชัชชนะ

ฝั่งคนถูกจับทุ่ม แน่นนอนว่าระดับโซกุน สัตุนาตญาณของเขาต่อการรับแรงกระแทกนั้นย่อมไม่น้อยหน้าใคร เรียนรู้ที่จะเป็นฝ่ายตั้งรับแล้วตบเบาอะกุเมมิ⁶ หนึ่งในพื้นฐานจำเป็นที่จะช่วยไม่ให้ได้รับบาดเจ็บหลังจากที่ถูกจับทุ่มลงพื้น ทำอะกุเมมิเป็นแล้ว ร่างกายก็จะคุ้นชินว่าจะต้องตอบสนองต่อการถูกจับทุ่มอย่างไร โซกุนไม่ได้เกร็ง ปล่อยตัวไปตามสบาย แล้วจึงเก็บคาง ก็มลงมองเข็มขัดตัวเองเพื่อป้องกันท้ายทอยกระแทกพื้น ยกเท้าช่วยแล้วม้วนตัวหนีทันที

ใจพยักหน้าชื่นชม หลังจากที่ได้ทดสอบดูคร่าว ๆ แล้วพบว่าทักษะของโซกุนไม่ได้ด้อยเลย ความสามารถในการตบเบาแน่นพอสมควร หน้านั้นค่อนข้างมีสติ จับไว ตั้งรับได้ในทันที แถมยังเลือกท่าทางในการพลิกตัวได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกันกับท่าที่ล้มลงไป ตอนถูกจับทุ่ม นั้นจะยิ่งเป็นประโยชน์อย่างมากที่จะช่วยให้เกิดการเจ็บตัวได้น้อยลงไปอีก

“เมื่อคืนเราเปลอเอาแขนซ้ายยันพื้นไว้แบบนั้น ทีหลังต้องระวังนะครั้บ เพราะถ้าเกิดว่าคนทุ่มเขาเสียหลักล้มทับ มันจะเจ็บเอา”

“รู้แล้ว”

“แล้วก็สายตาให้มองตรง อย่ามองต่ำ ทำให้เป็นนิสัยเอาไว้”

“รู้แล้ว”

“เดี๋ยวพี่จะเป็นฝ่ายทุ่มไปก่อนนะ ให้น้องโซลองซ้อมท่าตั้งรับหลาย ๆ ท่า ตรงนี้มีพื้นที่เยอะ จะได้ซ้อมท่านอนได้ด้วย เดี่ยวค่อย ๆ เปลี่ยนให้โซเป็นฝ่ายจับทุ่มบ้าง”

⁶ เป็นพื้นฐานของกีฬายูโด ภาษาไทยคือการตบเบา มีหลายท่าด้วยกัน แต่โดยรวมคือเพื่อใช้ในการป้องกันตัวเองหลังจากที่ถูกทุ่มหรือล้มลง พลิกหลบเลี่ยงอันตราย ปกปิดส่วนสำคัญของร่างกายไม่ให้กระแทกพื้น/เบา ทำให้เจ็บตัวน้อยลงระหว่างเล่นกีฬา

ใจเอยเสรีจด้วยใบหน้ายิ้ม ๆ ทั้งคู่กลับมาขึ้นประจันหน้ากันอีกครั้ง โขกุนลอบสำรวจทั่วตัวของพี่เลี้ยง พบว่าเวลาที่ใจอยู่ในช่วงจริงจึงน้ำเสียงนำว่าคาญเหล่านั้นจะทำให้เขารู้สึกว่ามันค่อนข้างน่าฟังขึ้นมาอยู่บ้าง ไม่รู้ตัวเลยว่าตลอดเวลาที่ซอมนกัน โขกุนไม่ได้แสดงอาการแข็งกร้าวใส่กันมากเท่ากับเวลาปกติเท่าไรนัก ยอมรับฟังคำแนะนำจากโค้ชตัวจิวเป็นอย่างดี ใจโล่งใจที่การซอมนในวันนี้โขกุนไม่ได้ต่อต้านเขานักหวังอย่างที่คิดเอาไว้

“น้องโซอย่าทุ่มพี่แรงนะครับ แค่ซอมนก่อนนะ”

“กลัวเจ็บหรือไง”

“ก็บอกไว้ก่อน”

“ยินดี ๆ”

“น้องโซนั่นแหละยินดี ๆ”

นี่นะเหรอฟีใจที่ว่าดีอย่างนั้น ดีแบบนี้ เถียงกลับมันทุกคำเลยนะ

โขกุนกลายเป็นฝ่ายจับทุ่ม เขาประเมินคู่ต่อสู้แล้ว ใจตัวเล็กกว่ายอมเสียเปรียบ ซึ่งพอเข้าปะทะกัน ใจเลือกที่จะจับคอเสื้อเขาเอาไว้ ดังนั้นเขาจึงต้องพุ่งเข้าไปประยะประชิด ใช้เทคนิคการขัดมือ เพื่อปกป้องมือของคู่ต่อสู้ รีบจับเข้าที่คอเสื้อของใจคืน แล้วรุดเข้าไปใกล้ทันที พยายามออกแรงกดดันให้ใจต้องเสียหลักการทรงตัว แต่ดูเหมือนว่าจุดศูนย์ถ่วงของใจนี้แหละที่เป็นจุดที่แกร่งที่สุด แม้จะตัวเล็กกว่าก็จริง แต่ก็ไม่อาจจะจับทุ่มในท่านี้ได้โดยง่าย แต่เมื่อออกท่ามาแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ห้ามถอย ไม่อย่างนั้นคนที่จะโดนโจมตีกลับจะเป็นตัวเขาเสียเอง

สิ่งเดียวที่จะต้องทำ ก็คือพยายามที่จะทำลายสมดุลของใจให้ได้มากที่สุด!

สายตาสอดประสาน ไม่มีใครละมันไปจากใคร โขกุนจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่ นั้น อยู่ในช่วงจังหวะที่ยืดจนใบหน้าเคลื่อนเข้าไป

ใกล้ ๆ ในตอนนั้นเองที่ใจก็เหมือนสติหลุด ดวงตากลมโตเบิกออกกว้าง ปลายเท้าซังกักก็ไปในทันที ปรากฏช่องโหว่ให้โซกุนทำลายศูนย์ถ่วงนั้น โซโซจังหวะนี้จับแล้วดึงใจเข้ามาใกล้ โอบกอดช่วงบนของใจเอาไว้แน่น ยื่นขาข้างหนึ่งออกแรงไม่นานก็ล้มลงไปกับเสื่อทาทามิจนได้

เขาจับยึดใจให้นอนราบไปกับพื้น โซกุนก้มตัวลงเล็กน้อย จ้องมองตรงไปยังใบหน้าของพี่เลี้ยง มองเห็นใจเบิกตากว้างคล้ายจะตกใจหน่อย ๆ โซกุนก้มลงมองมือทั้งสองข้างที่กำลังจับคอเสื้อของคนพี่ เขาดึงรั้งมันด้วยแรงตัวเองจนเป็นผลให้คอเสื้อเปิดออกเล็กน้อย พอรู้ตัวว่าทุ่มสำเร็จแล้ว ก็เหมือนเพิ่งจะระลึกได้ว่าคนตรงหน้าก็คือคนที่ตัวเองไม่ชอบหน้า ถึงได้รับปล่อยมือแล้วถอยห่าง ปล่อยยให้ใจย่นตัวขึ้นมาอยู่กับเบาะเองซ้ำ ๆ

“เป็นยังไง”

“...”

“ถามว่าที่ทุ่มเมื่อกี้เป็นยังไงบ้าง”

“ฮะ... อ้อ ทุ่มเมื่อกี้... ดี ดีแล้ว ถ้าคู่ต่อสู้จับมือ โซก็ควรจะหาวิธีกำจัดมือก่อน แล้วค่อยทำลายสมดุล ดีแล้ว”

“มีนหรือ”

“เปล่า... เปล่าครับ พี่สบายดี”

โซกุนมองพี่เลี้ยงตัวเองที่ดูเหมือนจะไม่ได้สบายดีอย่างที่ปากว่าสักเท่าไร นึกสงสัยว่าเมื่อครู่นี้ใจได้รับบาดเจ็บหรือเปล่า แต่เท่าที่ลองดู ท่าที่ท่าไปก็ไม่ใช่ท่าอันตรายรุนแรงอะไรเลย เขาก็ทำเบา ๆ ส่วนใจที่เป็นถึงระดับนักกีฬาทีมชาติ โดนจับทุ่มเบา ๆ แค่นี้จะหรือจะเจ็บตัวได้ คงไม่ใช่หรือ

“ไอ้ะ! อะไรเนี่ย สองคนนี่มาตั้งแต่กี่โมงหรือ”

โซกุนกำลังจะเดินเข้าไปช่วยดึงใจขึ้นมา แต่พอได้ยินเสียงของเพื่อนสนิทตัวเองก็ถอยออกกลับมายืนหน้าหนึ่งอยู่ที่เดิม เจ้งจิ้งเข้ามา

ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เห็นพี่ตัวเองนั่งเหมะอยู่กับเสื้อทาทามิแบบนั้นก็นึกสงสัยขึ้นมา ไชกุนอ่านสายตานั้นออกจึงตอบกลับไปเสียงเรียบ

“ซุ่มกันอยู่”

“นี่มึงทุ่มพี่ใจเหรอ?”

“สลัดกันทุ่ม”

“อ่า ๆ! มึงอย่าเอาความแค้นมาลงที่พี่ใจนะเว้ย นี่มึงได้ออกแรงกับพี่กูเยอะไหมเนี่ย! พี่ใจให้อิโหมันทำแรงใหม่! บอกเจ็งมาได้เลยนะพี่”

“หึ ๆ”

ไชกุนแค้นหัวเราะออกมา กลอกตาใส่ไอ้น้องชายที่ชอบโอ้พี่ตัวเองเกินเบอร์ ถ้าให้เทียบระหว่างที่เขาจับใจทุ่ม กับที่เจ้าตัวทำ แรงที่ใช้ไปยังไม่ถึงเคี้ยวที่มีเลยเถอะ! จะไปเจ็บอะไร

“ขอพัก”

“อะ...อ้อ ลีบห่านาทีนะน้องโซ”

ไชกุนไม่ได้ตอบรับอะไร หมุนตัวแล้วเดินออกไปจากบริเวณนั้นทิ้งให้เหลือเพียงสองพี่น้องที่ยังอยู่ที่เดิม เจ็งเท้าเอวทำเสียงจี้จี้ มองตามแผ่นหลังของเพื่อนตัวเองที่ค่อย ๆ เดินห่างออกไปแล้วพูดออกมา

“เฮ้อ มันไม่รู้เป็นอะไรของมันเนอะพี่ใจ! เมื่อก่อนสมัยที่พวกเราซุ่มด้วยกัน มันยังคอยเรียกพี่ใจอย่างนั้นพี่ใจอย่างนี้ไม่ขาดปาก นี่อะไร ยิ่งตายเป็นน่าหมั่นได้ หน้อย! หล่อหน้อยแล้วเย็นชาเหวอไอ้เน”

“...”

“แล้วอยู่กับมันคืนแรก ไม่ได้มีปัญหาอะไรใช่ปะพี่ มันโวยวายอาละวาดอะไรใหม่ ถ้ามันอยากเปลี่ยนห้องจริง ๆ เดี่ยวจะลองช่วยเจรจากุยกับคนอื่นเขาให้ ใคร ๆ ก็อยากอยู่กับพี่ใจทั้งนั้นแหละ ยกเว้นไอ้หน้ามึนอย่างมัน”

“...”

“พี่ใจ ได้ยินน้องใหม่เนี่ย พี่ใจ!”

“ฮะ...อ้อ ขอโทษที”

“เหนื่อยก็พักสักหน่อยเถอะพี่ ออกมาซ้อมกันตั้งแต่ก็โมงเนี่ย
ดูสิ หน้าเน่อแดงไปหมดแล้ว”

“ตะ...แดงหรือ”

“เออดิ เล่นกันแรงหรือเปล่าเนี่ย อย่าหักโหมมากนะพี่ เป็นห่วง”

“อ้อ”

“เหนื่อยมากหรือพี่ใจ๋ แปลก ๆ นะ”

“ก็...ก็เมื่อเข้าไปวิ่งมาด้วย แล้วก็มาต่อเลย ซ้อมกันตั้งแต่เช้า
แล้ว มันก็เลย ก็...”

“อะ ๆ แล้วแต่ ๆ ไม่เห็นต้องรีบพูดอะไรขนาดนั้นเลย ไม่ได้สนใจ
หรอกน่า่ว่าพี่จะซ้อมให้มันยังไง ไอ้หมอนั้นมันบ้าพลัง ชอบเล่นแรง
มันยังไม่ค่อยชอบหน้าพี่ใจ๋อยู่ พี่ก็ระวัง ๆ หน่อยก็แล้วกันนะ”

“อ้อ ขอบคุณนะที่เป็นห่วง”

“พี่ใจ๋”

“หือ”

“แต่หน้าพี่มันแดงมากเลยนะ เป็นอะไรมากไหมเนี่ย แค่นเหนื่อย
จริงหรือ”

“...!”

“ไม่ใช่ว่าโดนไอ้โซทำอะไรมาหรอกนะ”

“มะ...ไม่ใช่ซะ! ไม่ใช่หรอก! โซไม่ได้ทำอะไรพี่เลยแม้แต่นิดเดียว
ครับ! ไม่ได้ทำอะไรพี่ใจ๋เลย!”

“จะเสียงดังทำไมเนี่ยพี่ใจ๋ ตกใจหมด น้องก็แค่ถามไปเฉย ๆ กลัว
ว่าไอ้โซมันจะทำร้ายพี่ใจ๋”

“อ้อ ไม่ต้องเป็นห่วงนะ โซไม่ทำแบบนั้นหรอก แหะ ๆ”

“เฮ้อ ไอ้โซนะไอ้โซ มึงไม่ชอบหน้าพี่ใจ๋ได้อย่างไร ทั้งที่พี่ก็อยู่กับมึง
ขนาดนี้เนี่ยนะ จริง ๆ เลี้ยไอ้หนุ่ม”

4

“น้องโซครับ มาชั่งน้ำหนัก”

โซกุนยืนมองรูมเมตตัวเองแกะเอาตาซึ่งออกมาจากกล่องวางลงตรงหน้า เอ่ยปากสั่งให้เขาไปชั่งน้ำหนักบนนั้น เหยหน้าขึ้นมองกันแล้วส่งยิ้มให้ แม้จะขัดอกขัดใจอยู่บ้าง แต่สุดท้ายก็ยอมที่จะเดินขึ้นไปเหยียบลงบนเครื่องชั่งน้ำหนักสี่เทาดังกล่าว ใช้เวลาไม่กี่วินาทีก็ปรากฏตัวเลขดิจิตอล บ่งบอกมวลกายภายในขึ้นมา

“เจ็ดสิบสองกิโลกรัมครับ”

โซกุนถอยกลับลงมายืนที่เดิม ปล่อยให้ใจเอื้อมมือไปหยิบไอแพดและเครื่องคิดเลขมา ใช้เวลาสักพักในการเขียนข้อมูลเหล่านั้น มีอีกข้างก็คิดเครื่องคำนวณอีก ๆ ไม่นานก็เหยหน้ากลับขึ้นมามองกันยิ้ม ๆ อีกครั้ง

“น้องโซต้องควบคุมน้ำหนักไม่ให้เกินเจ็ดสิบสามกิโลกรัมน่าจะดีกว่าครับ เพราะเราจะได้แข่งกับคนที่อยู่ในเกณฑ์ที่ดีที่สุดกัน ถ้าเกิดจะเอาเกณฑ์ที่น้ำหนักต่ำกว่านี้ น้องโซก็ต้องลดไปหลายกิโลกรัมเลย ตอนแข่งรอบคัดเลือก พี่คิดว่าน้องโซลงแข่งช่วงหกสิบหกถึงเจ็ดสิบสาม ลง

แข่งอันนี้ได้ครับ”

“อือ”

“แต่ตอนนี้ห้องโซเองก็เจ็ดสิบสองแล้ว ก็โลกรั่มเดียวเนี่ย ถ้าเกิดไม่ดูแลร่างกายให้ดี มันจะขึ้นมาย่างมาก ๆ เลย ดังนั้นพี่เลยคิดว่าในช่วงก่อนเข้าแข่งขั้นรอบคัดเลือกนี้ พี่จะขอควบคุมอาหารการกินในห้องโซร่วมไปกับการฝึกซ้อมจะได้ไหมครับ”

“ฮะ?”

“ต้องทำครับ”

ไหนใครมันบอกว่าพี่ใจดีนึกใจดีหนา มานี้ มาดูนี่สิ

ไม่ว่าโซถูกไม่ได้เห็นด้วยนักหรือกับสิ่งที่พูดมา แต่พอเห็นใจทำสีหน้าจริงจังแง่วแนแบบนั้นก็อดตั้งใจไม่ได้ กอดอกแล้วซ้ำเลื่องมองคนที่ขึงนั่งถือไอแพดอยู่ที่พื้น ทั้งคู่จ้องมองกันและกันอยู่นาน สุดท้ายก็เป็นคนน้องที่ต้องยอมเบือนหน้าหนีก่อน เดินไปหย่อนตัวนั่งลงบนเตียงนอนชั้นล่าง ปล่อยให้ใจนั่งยิ้มอยู่อย่างนั้น

“ถ้าอย่างนั้น เดี่ยวหลังจากนี้พี่จะลองทำตารางอาหารเอาไว้วันละโซจะได้ลองดูว่ามีไหนควรกินประมาณเท่าไร ควรเลือกกินอะไรดี”

“แล้วแต่”

“ปกติโซกินพวกโปรตีน หรือวิตามิน อาหารเสริมอะไรบ้างไหมครับ?”

“มีโปรตีน กับวิตามินบี”

“พี่ขอดูหน่อยได้หรือเปล่า”

“จะดูไปทำไม”

“ก็...ตอนนี้พี่เป็นโค้ชของห้องโซแล้ว พี่ก็ต้องช่วยดูแลน้องโซให้ดีที่สุด”

“งู่นวายจริง ๆ”

ปากก็บ่นไป แต่สุดท้ายโซถูกก็ยอมที่จะลุกขึ้นแล้วเดินไปเปิดกระเป๋าของตัวเอง หยิบเอาถุงที่บรรจุอาหารเสริมทั้งหมดที่ยังกินอยู่

ในปัจจุบันนี้ออกมาวางเรียงตรงหน้าของใจ ปล่อยให้ได้ซ้ำเป็นหยิบ เอาขึ้นไปนั่งอ่านฉลาก ตรวจสอบดูรายละเอียดต่าง ๆ แล้วเขียนบันทึก ใส่เอาไว้ในไอแพดเครื่องนั้น

“น้องไซ...?”

ใจชะงักไปเล็กน้อยเมื่อในกระเป๋านั้นพบยาอมกล่องหนึ่ง ที่คาด ว่าคงจะมีไว้ใช้เพื่อลดอาการอยากบุหรี่ ไซกุนที่เห็นสิ่งนั้นในมือใจก็ ชะงักไปเหมือนกัน ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกไป ใจเห็นว่าไซกุนอีกอึกที่ จะตอบข้อนี้ จึงเก็บใส่ลงในกระเป๋าคืนเหมือนเดิมพร้อมคลีเยี่ยมอ่อน โยนตอบกลับ

“พี่ไม่ได้ว่าอะไรถ้าน้องไซจะสูบ แต่พี่แค่กังวลนิดหน่อย เพราะ ปกติถ้าหากได้รับการคัดเลือกไปเป็นทีมชาติแล้ว ไม่น่าว่าผู้ใหญ่เขา คงจะสั่งห้าม ห่วงแค่ตรงนี้”

ใจเอ่ยออกไปตามความจริง ไม่ได้รู้สึกโกรธหรือเสียใจแต่อย่าง ใดกับการที่รู้ว่าไซกุนสูบบุหรี่ เพราะว่ามันตามตรง ต่อให้ตัวเองจะ มองว่าไม่ดี มองว่ามันส่งผลเสียต่อสุขภาพ แต่เรื่องพวกนี้เขาก็ไม่มี สิทธิ์อะไรไปห้ามปรามอีกฝ่าย ทำได้แค่แนะนำเท่านั้น การจะเป็น นักกีฬาทีมชาติมันค่อนข้างมีกฎเกณฑ์ที่เข้มงวด บางครั้งถ้าหากทำ อะไรผิดพลาดไปนิดเดียวก็อาจจบอนาคตในสายกีฬานั้นเลยก็เป็นได้ เรื่องบุหรี่ ทางสมาคมนักกีฬาแห่งชาติอาจจะออกกฎไม่ให้นักกีฬาสูบ หรือเสพสารเสพติดใดๆ นี่จึงน่าเป็นห่วงว่าถ้าหากวันหนึ่งไซกุนผ่าน การคัดเลือก แล้วไปเจอเรื่องอะไรแบบนี้เข้าก็คงแย่

แต่อย่างน้อย ๆ การได้เห็นยาช่วยลดอาการอยากบุหรี่ใน กระเป๋าของไซกุนแบบนี้ นั่นก็หมายความว่าไซกุนเองกำลังหาทางหย่า ขาดกับมันเหมือนกัน

ใจยังคงส่งยิ้มให้ พลังใจบอกมือเบา ๆ ให้แก่คนที่ยังนั่งอยู่บน เติง ปลอดภัยไม่ทำให้ไซกุนวิตกกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้จนเกินไป

“น้องไซไม่ต้องกังวลนะครับ พี่ใจคิดว่าบางทีสมาคมเขาอาจจะ

หยวน ๆ เรื่องนี้บ้างแล้ว จริง ๆ...ที่นี้เองก็ไม่อนุญาตให้เสพสารเสพติด บุหรี่ แอลกอฮอล์อีกด้วย แต่พี่ไจ้จะไม่บอกใครแน่นอน น้องโซไม่ต้องกลัวนะ พี่ไจ้สัญญาครั้นว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับให้”

“...”

“พี่ไจ้ดีใจนะที่ได้รู้ว่าอย่างน้อย ๆ น้องโซเองก็พยายามที่จะเลิกมัน เขาเป็นว่านอกจากเรื่องอาหารแล้ว พี่ไจ้จะช่วยเรื่องนี้ด้วยนะ!”

“ไม่ต้อง ไม่จำเป็น”

“พี่ไจ้อยากช่วยน้องโซจริง ๆ นะ”

โซกุมมองหน้าของพี่ชายเพื่อนตัวเอง ไจ้ยังคงนั่งจับไอแพดเอาไว้อย่างมันเหมาะ สบตาพลางเอ่ยประโยคพวกนั้นด้วยสีหน้าจริงจัง แววตาฉายชัดไปด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะช่วยให้รุ่นน้องคนนี้ก้าวข้ามการเสพติดบุหรี่ไปได้

โซกุมถอนหายใจยาว สายหน้าสองสามทีแล้วทิ้งตัวนอนลงไปกับเตียง หยิบเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเข้าเกมในเครื่อง นอนเล่นไปคนเดียวเงียบ ๆ ไม่พูดไม่ตอบอะไร เหมือนจะบ่งบอกกลาย ๆ แล้วว่าไม่อยากจะพูดอะไรกับไจ้อีก แต่ตรงกันข้าม พอไจ้เห็นน้องไม่ได้ปฏิเสธการช่วยเหลือของตัวเองที่อุตสาหะเสนอตัวไป ก็กลับยิ้มกว้างออกมาจนตากลมโตหึ่เล็กกลงเป็นพระจันทร์เสี้ยว ดีใจที่จะได้มีส่วนหนึ่งในการช่วยโซกุมครั้งนี้

“น้องโซครับ พี่ไจ้ขอถามอีกสักอย่างได้ไหม”

“...”

“นะ คำถามเดียว”

“อะไร”

“น้องโซพยายามเลิกบุหรี่ยังหรือยัง”

“ตามเดีอน”

“วิธีที่เคยใช้มา น้องโซคิดว่าได้ผลไหม”

“มั้ง”

“โอเคครับ พี่ใจอยากถามแค่นี้ เพื่อจะไปลองหาวิธีมาช่วยได้ พี่ไม่บกรวนเราแล้ว เขาเป็นว่าเรื่องอาหารการกิน เรื่องยาอะไรต่างๆ พี่จะดูแลควบคุมให้นะ ขอแค่น้องโซไม่สูบบุหรี่ภายในหอพักหรือโดใจก็พอ ถ้าเกิดมันทนไม่ไหวจริงๆ...น้องโซคงจะต้องแอบออกไปสูบบ้าง นอกเอานะครับ พี่ไม่อยากให้มีคนเห็นน้องโซสูบบุหรี่ เดียวเขาจะหาเรื่องมาตำหนิน้องโซได้”

เสียงเจ็ดยั่วของพี่ชายไอ้เจ๋งพูดคนเดียวอยู่อย่างนั้น พอคู่สนทนาไม่ได้ตอบรับอะไร ใจจึงเจียบไป ไม่พูดอะไรอีก ค่อยๆ เก็บข้าวของ เก็บเครื่องชั่งน้ำหนักไปไว้ที่เดิม แล้วไปนั่งทำงานอยู่ตรงโต๊ะเล็ก ๆ เปิดไฟที่โต๊ะ เขียนอะไรสักอย่างยุกยิก ๆ อยู่ตรงนั้น มือข้างหนึ่งก็เลื่อนหาข้อมูลในไอแพดไปมา

โซกุนลดมือที่กำลังเล่นเกมลงเล็กน้อย ลอบชำเลืองมองรูมเมตของตัวเองที่ยังนั่งพิมพ์คำคนเดียวอยู่ตรงโต๊ะเล็ก ๆ นั้น ใจสวมแว่นตาทาบเอาที่คาดผมมาสวมจนเผยให้เห็นหน้าผากเกลี้ยง ๆ กลายเป็นพื้นที่ว่างสำหรับเคาะนิ้วเบา ๆ ในยามที่ต้องใช้ความคิด

ใจที่กำลังเขียนตัวหนังสือชะงักไปเล็กน้อยเมื่อรู้สึกว่าคุณมอง จังหวะหันกลับไปทางด้านหลัง พบว่าโซกุนยังคงนอนเล่นเกมอยู่บนเตียงเหมือนเดิม ก็ไม่ได้คิดอะไร เกาแก้มตัวเองเล็กน้อยแล้วหันกลับมาสนใจเนื้อหาตรงหน้าต่อ จากที่เสียดรรมดา ปัจจุบันเป็นทั้งโค้ช เป็นทั้งนักโภชนาการให้โซกุนไปแล้วเหอเนี่ย เหมือนเสนออะไรไป อีกฝ่ายก็เอาแต่ทำหน้าที่เหม็นเปื้อนใส่ ไม่ชอบกันขนาดนั้นแต่ก็ยังต้องมาทนอยู่ในห้องเดียวกันไปเป็นเดือน ๆ เฮ้อ...

ช่างมัน ๆ ไม่ว่ายังไงก็เถอะ ใจก็จะต้องทำให้โซกุนติดทีมชาติให้ได้!

“ใจไอ้เสือ”

“อะไร”

“อู้ กับเพื่อนกับฝูง ทำหน้าทำตาให้มันดี ๆ หน่อยสิวะ ใจคอมมิ่ง จะกัดทุกคนที่เข้ามาทักเลยหรือไง”

“กูซ้อมอยู่ อย่ามากวน”

“กูซ้อมให้เอาปะ”

“ไม่อยากเห็นคนร้องไห้”

“ไอ้โฮ คุณโชกุนครับ ห้อยพระหลวงปู่มั่นอยู่หรอ ฮะ! มานี่มา มิ่งมาสู้กับกูสักตั้งสิ”

“ไร้สาระ”

“โชกุนนน มิ่งคุยกับกูหน่อยสิวะ นาน ๆ ทีกูจะมีเพื่อนมาอยู่ ที่นี้ด้วย เจอแต่เด็ก ๆ กูเปื้อ”

แจ่งโอดครวญแล้วเดินตามเพื่อนสนิทไป ก่อนจะนั่งหย่อนตัวลง กับพื้นข้างกัน สองเพื่อนซึ่งนั่งเหยียดขากับเสื่อทาทามิ โชกุนพักเหนื่อย เล็กน้อย ยืดเส้นยืดสายเสร็จ นั่งมองนักกีฬายูโดคนอื่น ๆ ที่กำลังซ้อม กันอยู่อีกฟากของโรงฝึก ครูพี่เลี้ยงสองสามคนกำลังร่วมอยู่ตรงนั้น แน่นนอนว่ายังปรากฏคุณครูตัวเล็กที่สุดอย่างพี่ไ้ ที่กำลังส่งยิ้มหวาน ให้กำลังใจทุกคนด้วยเช่นกัน

โชกุนพ่นลมหายใจเล็กน้อย หยิบเอาขวดเครื่องดื่มเกลือแร่ขึ้น มาดื่ม มืออีกข้างก็พลางขยับคอเสื้อไปมาเพื่อระบายความร้อน

“แล้วเป็นไง อยู่ห้องกับพี่ไ้ ไม่ได้ตีกันจนถึงขั้นอยู่ไม่ได้ใช่ไหม”

“แล้วจะให้ทำยังไงได้”

“ก็ถ้าเกิดมิ่งไม่อยากอยู่จริง ๆ ก็จะช่วยคุยกับคนอื่นแลกห้องให้ ใคร ๆ ก็อยากอยู่กับพี่ไ้ทั้งนั้นแหละ”

“ช่างมัน แค่อยู่ใครอยู่มันก็พอ”

“เอ้อออ ไอ้เนี้ ดูพูดเข้าแต่ละอย่าง นี่มิ่งกำลังเหม็นหน้าขวัญใจ โดใจเลยนะกูจะบอก”

“ไร้สาระ”

“ชิ! หรือมิ่งจะเถียงล่ะ ก็ดูสิ ที่นี้มีพี่เลี้ยง มีครูตั้งหลายคน ให้

เด็ก ๆ เขาโหวตกันก็รู้ว่าใครจะได้คะแนนสูงสุด”

“...”

“กูจะบอกเลยว่าไม่มีใครสอนดีเท่าพี่ใจแล้ว”

“เลิกอวยพี่ตัวเองสักทีจะได้ไหม”

“กูจะชมพี่กูแล้วมันจะทำไมละ ก็พี่ใจของกูแสนดีขนาดนี้”

“เฮอะ”

“หน้อยแน่ มึงนี่นะ เดี่ยวกูจะลงไปคุยกับโค้ชมึงให้เปลี่ยนตัวคนสอน! คอยดู ๆ”

“ทำตัวเป็นเด็ก”

โซกุนส่ายหน้าระอา นั่งพักอยู่อย่างนั้น ฟังเจ๋งพูดเรื่อยเปื่อยเสียงเจ๋อแจ้วไม่ต่างอะไรกับพี่ชายตัวเอง แต่ความน่ารำคาญอาจจะมีมากกว่า พอพูดคนเดียวจนเหนื่อยก็เหมือนมีคนเรียก ลูกเดินไปนั่นแล้ว จึงเหลือเพียงโซกุนที่ยังนั่งอยู่ตรงนี้คนเดียว เขายกเครื่องดื่มเกลือแร่ขึ้นดื่มอีกใหญ่แล้วปิดฝาให้สนิท วางมันลงกับพื้นข้างตัว หยิบเอาผ้าเย็นที่เจ๋งโยนทิ้งไว้ให้ขึ้นมาแกะใช้ ก้มหน้าลงแล้ววางแหมะตรงต้นคอและท้ายทอยตัวเองเอาไว้ ความเย็นสบายช่วยให้นักกีฬาหนุ่มรู้สึกสดชื่นขึ้นมาบ้าง

โซกุนเหลือบตามองข้างตัว พอคนน้องไป คนพี่ก็มาหา ใจหายอ่อนตัวลงนั่งยอง ๆ ส่งยิ้มหวานให้กันอีกครั้ง แต่ปฏิกริยาตอบรับกลับเป็นการเบือนหน้าหนีเหมือนเดิม ใจจึงลอบถนหายใจเสียงเบา นั่งกอดเข่าอยู่ข้าง ๆ แบบนั้น วันนี้ใจอยู่ในชุดยูโดสีน้ำเงิน ยิ่งขับให้ผิวขาว ๆ ของเจ้าตัวดูสว่างมากขึ้นไปอีก

“วันนี้เดี๋ยวตอนเย็นเราไปวิ่งด้วยกันนะ”

“อือ”

“อย่าหักโหมมากนะครับน้องโซ ยังเหลือเวลาอีกนานกว่าจะถึงวันแข่งขันคัดเลือก ถ้าน้องโซบาดเจ็บแล้วจะแย่อยานะ ซ้อมแล้วก็พักไปเป็นระยะนะครับ”

“รู้แล้ว”

“น้องโ-...”

“พี่ใจครับ”

ยังไม่ทันที่ใจจะได้เอ่ยพูดคุยประโยคต่อไป ก็เหมือนจะมีใครบางคนวิ่งมาหา เป็นหนึ่งในนักกีฬาเยาวชนชายที่มาเข้ารับการเรียนการสอนที่นี่ ไชกุนกวาดสายตามองอีกฝ่ายคร่าว ๆ คาดว่าคงวัยประมาณเด็กมัธยมปลายไม่กี่เพิ่งจบช่วงนั้นมาไม่นาน ร่างกายสูงโปร่ง แลดูสมส่วน หน้าผากมีเหงื่อซึมเล็กน้อย เดินเข้ามาหาใจตรง ๆ ไม่แม้แต่จะหันมามองไชกุนที่นั่งอยู่ข้างกันเลยด้วยซ้ำ พอเจอหน้ากัน ใจก็เหมือนลืมเรื่องที่จะพูดกับเขา แล้วหันไปส่งยิ้มหวานให้ผู้มาใหม่ทันที

“ครับ ว่ายังไงครับ มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าครับ”

“แล้วมีเรื่องอะไรหรือ?”

“คือ...ว่าจะมาถามเฉย ๆ ครับว่าเย็นนี้พี่ใจว่างหรือเปล่า”

“หือ?”

“พอดีว่าเย็นนี้อยากจะชวนพี่ใจไปเดินถนนคนเดินด้วยกันครับ”

“อ้อ มีใครไปบ้างละ”

“ผมชวนเพื่อนไปแล้ว แต่ไม่มีใครไปด้วยเลย ก็เลย...”

ใจได้ยินดังนั้นก็หันกลับมามองเด็กที่โตกว่าขึ้นมาอีกนิด ที่ตอนนี้กำลังนั่งเอาผ้าเย็นซับลำคอตัวเองด้วยสีหน้าเรียบตึงดูน่ากลัว พี่เลี้ยงอย่างใจจึงยกมือเกาแก้มเล็กน้อย อยู่ในสถานการณ์ลำบาก ที่จะต้องตัดสินใจทันที เย็นนี้มันติดกับไชกุนไปแล้วเนี่ยสิว่าจะไปวิ่งด้วยกัน คงไม่อาจจะไปเที่ยวเป็นเพื่อนอีกคนได้ เลยทำได้แค่ปฏิเสธไปยิ้ม ๆ บอกว่าครึ่งหน้าถ้ามีโอกาสจะพาไปแน่ ๆ แม้น้องคนนั้นจะทำหน้าตาเหมือนเสียดายอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้เถียงหรือตั้งคำถามอะไร รับรู้ว่าใจไม่ว่างก็เดินย้อนกลับไปยังที่ที่ตัวเองจากมา ใจหันหน้ากลับมาสนใจไชกุนอีกครั้ง เลิกคิดน้อย ๆ เมื่อพบว่าไชกุนดูมีสีหน้าดีขึ้นกว่าเมื่อครู่นี้

“มีอะไรหรือเปล่าครับน้องไซ?”

“ไม่มีอะไร”

“หรือว่าวันนี้น้องไซไม่สะดวกไปวิ่งกับพี่ อยากไปวิ่งคนเดียวหรือเปล่า”

“แค่ไปวิ่ง ไม่ได้มีปัญหาอะไรขนาดนั้น”

“อ้อ งั้นเดี๋ยวหลังจากวิ่งเสร็จน้องไซจะกลับหอเลยไหมครับ หรือน้องไซอยากแวะที่ไหนอีกหรือเปล่า”

“หมายถึงถนนคนเดิน?”

“พี่...”

“ไปสองคน?”

“ไม่ใช่แบบนั้นนะ คือ...ก็...ก็พี่เห็นน้องคนอื่น ๆ เขายังอยากไปเลย พี่ก็เลยถามดูเพื่อน้องไซจะอยากไปไง ก็...ก็แค่นั้นเอง”

ไซถอนหายใจตามองพี่เลี้ยงที่นั่งยอง ๆ กอดเข้าตัวเองอยู่ข้าง ๆ หรือตาลงเล็กน้อย ใจไม่มปาก สายมือส่ายหน้าทำท่าทางคล้ายปฏิเสธ บางครั้งก็หลบเลี้ยงสายตาไปทางอื่น นั่นจึงทำให้ไซถอนหายใจเล็กน้อย ทำเหมือนคนไม่สนใจว่าใจจะพูดอะไรอีก ยันตัวลุกขึ้น พาดผ้าเย็นไว้บนต้นคอ หยิบขวดเครื่องดื่มเกลือแร่แล้วเดินจากมาทันที ปล่อยให้พี่ชายเพื่อนยังคงนั่งอยู่ที่เดิมตรงนั้น

“อยากกินแกงจืด”

“ฮะ! อะไรนะครับน้องไซ?”

“เย็นนี้ ถ้าตามตารางต้องเป็นแกงจืดไม่ใช่หรือไง?”

“อ้อ...ใช่ครับ ใช่ครับ ถูกแล้ว”

“แกงจืดมีที่ไหนขาย”

“เอ่อ...พี่ก็ไม่มั่นใจ ร้านอาหารตามสั่งข้าง ๆ นี่ก็ไม่ว่าเขาจะทำแกงจืดไหม...”

“ถ้ามันหา กินยากขนาดนั้นแล้วจะใส่ลงทำไม”

“มันก็ไม่ใช่ว่าจะหา กินยากสักหน่อย ที่บอกไปคือร้านแถว ๆ

สนามฝึกใจ แต่ถ้าปกติแล้วถนนคนเดินที่เขาจัดทุกวันมันก็มีของกิน เยอะแยะเลยนะครับ แกงจืดหา কিন่ง่ายมาก ร้านข้าวแกงรถเข็น ร้านแกงถุงก็มี”

“จะกินแกงจืด”

“น้องไซ...อยากไปถนนคนเดินหรือ”

“บอกว่าอยากกินแกงจืด มันจะเปลี่ยนความหมายเป็นแบบนี้ไปได้ยังไงก่อน?”

“นั่น...หลังจากวิ่งเสร็จ เราไปดูที่นั่นกันก็ได้”

“อือ”

“น้องไซไปกับพี่ใจนะครับ”

“แล้วแต่”

ไซกุนหันกลับมาปรายตามองดูพี่ชายเพื่อนคนเดิมเล็กน้อย เมื่อพบว่าใจกำลังยื่นส่งยิ้มกว้างจนตาหยีให้กันแบบนั้นก็หันหน้าหนีแล้วเดินจากไปทันที วางข้าวของทุกอย่างแล้วพยายามที่จะโฟกัสสมาธิให้อยู่กับการซ้อมของตัวเองต่อไป

ไม่ได้อะไรหรอกนะ ก็ทำตารางมาเองว่าวันนี้เป็นแกงจืด ก็จะมีกินแกงจืดแล้วมันผัดตรงไหน จะพาไปซื้อที่ไหนก็ช่างสิ ไม่ได้สนใจเรื่องอะไรแบบนั้นเลยสักนิด